

Gândul**JALOMIȚA**
SĂPTĂMÂNAL DE INFORMAȚIE ȘI ATITUȚINE**REALITATEA.NET**

Un decan și o elevă
au câștigat premiile
„Romeo și Julieta la
Mizil”

TV RM**sei****PRAHOVA****Talentul face haltă la Mizil**

Organizatorii - Liceul Teoretic "Grigore Titulescu" Mizil și partenerii săi - și-au declarat drept scop stimularea creativității și a spiritului critic al tinerilor haraziti artistic, intelegand prin aceasta ca la cele doua sectiuni ale concursului - Poezie de dragoste și "Urlati 5 minute la... Mizil"

FORUM.REALITATEA.NET

În perioada următoare se va desfășura la Mizil,
Concursul Național de Poezie, Epigrame și
Calambururi

RADIO DIRECT
101.7 FM
Ploiesti
LA INIMA**Ziarul de Vrancea****21**
radio
N° 1 Hit Radio

La Mizil, în incinta proaspătului Centru de Documentare și Informare al liceului "Gr. Tocilescu" elevi și foști elevi ai liceului și ai celorlalte școli din oraș au asistat la premiera celor mai buni poeți și epigramiști participanți la concursul "Romeo și Julieta la Mizil"

Gazeta
de Prahova

Având motto-ul "Ridendo castigat mores", concursul național de epigrame, calambururi și poezie de dragoste "Romeo și Julieta, la Mizil" se va desfășura, în organizarea Liceului Teoretic "Grigore Tocilescu", la Mizil.

CRONICA ROMÂNĂ**Evenimentul zilei****REVISTA AGERO**
STUTT GART

De remarcă, la Mizil, apariția a doua reviste, "Dragoste la prima vedere" și "Fereastra" și extraordinara disponibilitate a profesorilor Victor Minea (directorul liceului) și Laurențiu Bădicioiu, sufletul simbiozei elev-profesor din localitatea mizileană.

Liceul teoretic "Gr.Tocilescu" Mizil
Organizează concursul național de
poezie, Epigrame și calambururi
"Romeo și Julieta la Mizil", cu susținerea
Evenimentul zilei

Fereastra**faclia**
ziar independent de Cluj**JURNALUL ONLINE NATIONAL****PORT@LEU****Clipa****NEST**
CUIB

Orașul în care s-au întâlnit Tanța și Costel este gazda primei ediții a Concursului național de poezie, epigrame și calambururi "Romeo și Julieta, la Mizil". Inițiativa îi aparține lui Laurențiu Bădicioiu, fost jurnalist, actual profesor la Liceul "Grigore Tocilescu" din localitatea sus-menționată.

"Concursul a început în 2007, octombrie, luna în care s-au născut Ranetti și Tocilescu și s-a finalizat pe 30.1. 2009, când sărbătorim 157 de ani de la nașterea lui Caragiale. Cele trei personalități sunt și vor rămâne giranții concursului – Ranetti, Tocilescu și Caragiale."

Prof. Victor Minea,

Directorul Liceului "Grigore Tocilescu" Mizil

Corneliu Leu jurizează la Mizil

Liceul teoretic „Grigore Tocilescu” din Mizil organizeaza, in perioada 10 august - 10 octombrie, prima editie a Concursului national de poezie, epigrame și calambururi "Romeo și Julieta la Mizil". Concursul raspunde dorintei tinerilor de a se face cunoscuti, de a-si publica gandurile și viziunea despre lumea cu care sunt contemporani.

ZU**Mesagerul**
un ziar cu mesaj**REALITATEA FM****Telegraf**

Vineri, 20 Noiembrie 2009

Provocare pentru epigramiști

Tinerii de orice... vârstă, cărora le plac jocurile de cuvinte, cu simțul umorului fin și sănătos, din toate colțurile țării, inclusiv din județul Constanța au oportunitatea de a face dovada talentului lor la Concursul Național de Poezie, Epigrame și Calambururi „Romeo și Julieta la Mizil”, ajuns la cea de-a treia ediție. Invitatul de onoare va fi Dan Puric.

LICEUL TEORETIC „GRIGORE TOCILESCU” ȘI PRIMĂRIA MIZIL

VĂ PREZINTĂ:

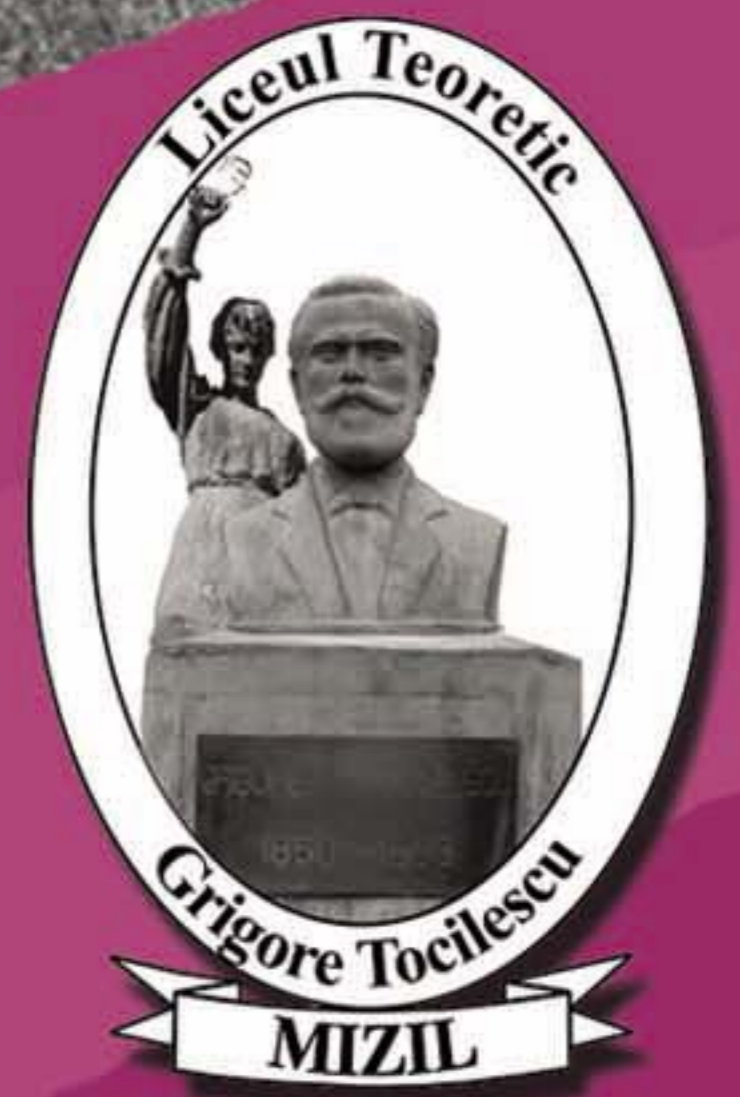
Concursul Național de Poezie Epigrame și Calambururi

editia a III-a

Romeo și Julieta la Mizil
2009 - 2010

REVISTĂ DE EVENIMENT
30 ianuarie 2010

Remember ediția a II-a, 2008-2009

Discursul
directorului Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”
prof. Victor Minea

Astăzi, 30 ianuarie 2009, noi, profesorii și elevii acestei unități școlare, avem o dublă motivație pentru a sărbători. Așa cum știți din invitațiile primite, azi, de Sfântul Grigorie Teologul, liceul nostru își onorează patronul spiritual, academicianul, istoricul, arheologul, epigrafistul și folcloristul Grigore Tocilescu.

Sub egida acestei sărbători, aflate la a III-a ediție, a avut loc Concursul Național de poezie și epigrame „Romeo și Julieta la Mizil”, aflat la a II-a ediție. Festivitatea de premiere a concursului va avea loc tot astăzi, cu prilejul sărbătorii liceului.

Concursul a început în 2008, în luna octombrie, lună în care s-au născut atât Ranetti, cât și Tocilescu, și s-a finalizat, iată, azi, pe 30 ianuarie, când sărbătorim și 156 de ani de la nașterea lui Caragiale. Aceste trei personalități sunt și vor rămâne „giranții” concursului „Romeo și Julieta la Mizil” – Ranetti, Tocilescu și Caragiale.

Iată că data de 30 ianuarie 2009, ca și 30 ianuarie 2008 sau 2007 și toate datele de 30 ianuarie care vor urma de acum înainte, au avut, au și vor avea aceeași importantă încărcătură religioasă și culturală, atât din perspectivă locală – sărbătoarea liceului nostru și premierea Concursului „**Romeo și Julieta la Mizil**”, dar și națională – aniversarea marelui dramaturg român, născut în Haimanale, lângă Ploiești, I.L. Caragiale.

Despre concurs și școala noastră veți afla mai multe din mapa evenimentului. Pot să vă spun doar că acesta, aflat la a 2-a ediție, a avut concurenți din 64 de localități și 30 de județe, având așadar o reprezentare quasi-națională. Juriul a fost alcătuit din personalități remarcabile ale vieții noastre culturale și sociale.

În final ținem să mulțumim tuturor celor care s-au implicat cu competență și mult suflet pentru finalizarea acestui demers cultural. Mulțumim atât colegilor, cât și celor din afara școlii, numeroșilor sponsori care, chiar în vreme de criză, au găsit cu generozitate resurse pentru susținerea financiară a acestui concurs. Ne dorim ca „**Romeo și Julieta la Mizil**” să devină, încet-încet, o sărbătoare de care noi, mizilenii să fim mândri. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Sponsorii si Partenerii Concursului

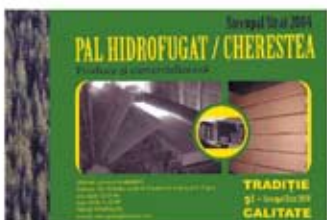
Primaria
orasului
Mizil

**Raiffeisen
BANK**

Mira Telecom
Integrated Telecommunications & Security

**CLUBUL COPILOR
MIZIL**

Traditie si Experienta

**PALATUL COPILOR
PLOIESTI**

Asociația

Ținem foarte mult să adresăm mulțumirile și recunoștința noastră atât celor care ne-au susținut financiar cât și partenerilor sau colegilor care au fost alături de noi.

Așadar adresăm mulțumirile noastre:

Juriului, pentru efortul făcut în stabilirea ierarhiei concursului.
Poezie: prof.univ.dr.Constantin Titus Vijeu, conf.univ.dr. Daniel Cristea Enache, Emil Proșcan, Nicolae Dragoș
Epigrame: prof.univ.ing. Corneliu Berbente, Corneliu Leu, George Corbu, Ion Busuioc
Dlui. primar Emil Proșcan și Dlui. viceprimar Nicolae Pașol
Domnilor consilieri din Primăria Mizil
Băncii Raiffeisen, filiala Mizil
Drei. Alina Pencu

Dlui. dir. gen. Constantin Cazacu
Dlui. dir. gen. Călin Panait
Dlui. dir. gen. Justin Paraschiv
Dlui. dir. gen. Dumitru Vărgă
Dlui. Corneliu Buzu
Dlui. Cornel Dinicu
Dlui. director Gabriel Țaga
Ministerului Educației Cercetării, Tineretului și Sportului, Doru Dumitrescu și Daniela Călugăru, inspectori
Inspectoratului Școlar Județean, dlui. inspector școlar general Nicolae Angelescu

Dnei. inspectoare Anelore Scorpan
Ca de obicei, Dlui. prof. Gheorghe Matei
Preotului Gheorghe Croitoru
Casei Corpului Didactic, Mariana Cazacu
Casei de Cultură a orașului Mizil, doamnei directoare Adi Mandalac
Palatului Copiilor din Ploiești, dnei. dir. Constanța Vică
Clubului Copiilor Mizil, dlui. dir. Marian Frangulea

Cine a fost GRIGORE TOCILESCU?

S-a născut pe 26.10.1850 în Mizil și a murit pe 18.09.1909.

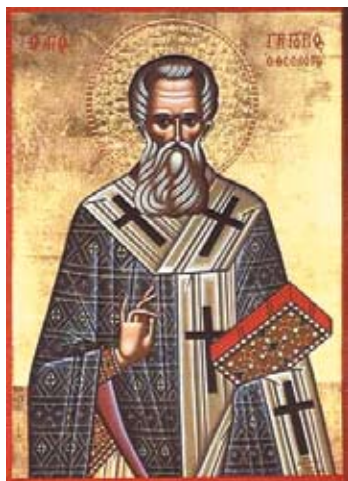
Tocilescu a fost istoric, arheolog, epigrafist, folclorist român, din 1890 membru al Academiei Române. A fost profesor de istorie antică și de epigrafie la Universitatea București, director al Dicționarului Geografic al României, secretar general la Ministerul Învățământului și senator conservator de mai multe ori.

Tocilescu este unul din primii istorici care s-a ocupat de studiul civilizațiilor de pe teritoriul fostei Dacii. Ca folclorist a publicat în colaborare o vastă culegere folclorică.

După terminarea școlii primare și a gimnaziului la Ploiești, Tocilescu pleacă întâi la București unde termină liceul la „Sf.Sava” după care urmează studiile superioare la Praga și Viena. Obține titlul de doctor în filosofie și se licențiază în drept. Întors în țară, ocupă în 1881 postul de profesor de istorie antică și de epigrafie la Universitatea din București.

(Conform www.wikipedia.com)

Moaștele Sfântului Grigorie Teologul

Sfântul Grigorie Teologul este sărbătorit în calendarul ortodox la 25 ianuarie singur și la 30 ianuarie împreună cu ceilalți doi Sfinți Ierarhi din secolul al IV-lea, Vasile cel Mare și Ioan Gură de Aur.

La intervenția Sfântului Sinod și a Patriarhului Bisericii Ortodoxe Române, racla cu moaștele Sfântului Grigorie Teologul (328-389) a fost readusă la 12 februarie 2001 la mănăstirea „Schimbarea la Față” - Slatina, din județul Suceava, după mai bine de 55 de ani, timp în care s-a aflat la Muzeul Național de Artă din București. [...]

Sfintele moaște – o parte din capul Sfântului – au fost aduse în Moldova de domnitorul Alexandru Lăpușeanu (1552-1561, 1564-1568). În timpul primului război mondial, mai multe racle cu moaște de sfinți au fost puse

la adăpost în Rusia țaristă, o dată cu tezaurul României. Însă ele nu s-au mai întors în țară decât în 1954, când României i s-a restituit și o mică parte din tezaur. Numai că podoabele și raclele cu moaște luate de la mănăstiri nu au mai reintrat în posesia acestora, ci au fost depozitate la Muzeul Național de Artă din București.

În 1975, Nicolae Ceaușescu intenționase să concentreze în acest Muzeu cele mai valoroase piese de patrimoniu din diferite zone ale țării, în principal cele aflate în posesia bisericilor. Numai intervenția Mitropolitului de atunci al Moldovei, viitorul Patriarh Justin Moisescu, care a întrebat retoric ce s-ar întâmpla în cazul unui cutremur devastator care ar lovi Bucureștiul, l-a făcut pe dictator să-și schimbe planul.

Sora lui... TOCILESCU din București

Școala cu clasele I-VIII nr. 132 „Grigore Tocilescu” București

Adresa: Str. Grigore Tocilescu, nr. 20

Director: Ciotarnel Doina

Director cu munca educativă: Venera Ene

Secretar șef: Pârvulescu Georgeta

Administrator: Cecilia Mircu

Telefon: (021) 423.11.40

DE ALALTĂIERI ȘI IERI PÂNĂ AZI

Istoricul școlii noastre

Directori:

- 1958 - 1963 prof. Stan Petre (lb. și lit. română)
- 1963 - 1965 prof. Popescu Cristina (geografie)
- 1965 - 1978 prof. Drăjăneanu Constantin
(lb. și lit. română)
- 1978 - 1986 prof. Uruc Gheorghe (biologie)
- 1986 - 1990 prof. Coravu Marta (matematică)
- 1990 - 1991 prof. Vasile Emil (matematică)
- 1991 - 1996 prof. Alexandru Elena (istorie)
- 1996 - 2001 prof. Minea Victor (matematică)
- 2001 - 2006 prof. Divoiu Maria (biologie)
- 2006 - ..... prof. Minea Victor (matematică)

1 nov. 1919, prin decretul lege nr. 3864, din 4 IX 1919, emis de Ministerul Instrucțiunii Publice și Cultelor se constituie gimnaziul din Mizil cu 2 clase de 70 de elevi (băieți).

1922, se înființează gimnaziul de fete.

25 iulie 1925, prin adresa nr. 70, Directorul gimnaziului Gheorghe Jugureanu cere transformarea gimnaziului în liceu pe considerentul existenței unui mare număr de elevi – 240 de băieți în 4 clase și 103 fete în 3 clase ale gimnaziului de fete. Școala avea 10 profesori titulari cu titluri academice.

18 iulie 1925, începe construirea noului local de școală (clădirea în care funcționează azi Grupul Școlar „Tase Dumitrescu”. Fondurile sunt strânse prin subscripție publică, cei mai importanți donatori fiind Tase Dumitrescu și Constantin Condeescu.

28 iulie 1925, prin ordinul nr. 78058 al Direcției Secundare Generale din Ministerul Instrucțiunii Publice se aprobă constituirea clasei a V-a (clasa I de liceu).

1929, se dă în folosință noul local al școlii cu 8 săli de clasă, sală de festivități, cancelarie, laboratoare și anexe.

1938, Liceul Teoretic se transformă în Liceul Comercial Mizil, directori: preot Jugureanu Gheorghe, prof. Ciunganu

1940 - 1941, ultima promoție a Liceului Teoretic

1948, Liceul își încetează activitatea, este transformat în „Grup Școlar Agricol” ce cuprinde Școala Tehnică de Contabilitate și Școala Profesională Agricolă.

septembrie 1958, Ministerul Învățământului și Culturii aprobă reînființarea la Mizil a Liceului Teoretic, Școala Medie Mixtă, în localul ce aparținuse înainte de război Școlii de Meserii de Băieți (pe strada N. Bălcescu. 131, terenul unde este astăzi clădirea nouă a liceului). Clădirea încorporează și clasele I – VII ale fostei școli elementare de fete, preluând și localul acesteia (localul atelierului școală, pe șoseaua Mihai Bravu).

1960, școala este dotată cu o construcție nouă, modernă, pe St. Erou Radu Nicolae (localul Școlii Generale nr. 3) cu 22 săli de clasă, atelier, 2 laboratoare, un muzeu de istorie, bibliotecă (în 1969 avea circa 10000 de volume) și internat pentru 100 de elevi.

1968, în baza noii legi a învățământului, Școala Medie Mixtă se transformă în Liceu Industrial, având clasele I – XII curs de zi și curs seral IX – XIII. Profilul liceului: Mecanic și Industrie Ușoară.

1980, prin reorganizarea liceelor, Liceul Industrial se constituie ca unitate școlară separată de Școala Generală nr. 3.

1983, se dă în folosință localul Liceului Industrial din St. Nicolae Bălcescu, nr. 131, cu 8 săli de clasă, două laboratoare, cancelarie, bibliotecă și anexe.

1990, în urma transformărilor reformatoare ale sistemului de învățământ ce au avut loc, liceul redevine Liceu Teoretic.

27 mai 1995 – au fost aniversați 75 de ani de existență.

Tur prin Ithaca lui...

„Grigore Tocilescu” Mizil

15 septembrie rămâne în memoria fiecăruia în mod aparte, dar o notă comună va exista întotdeauna, aceasta fiind speranța... Fiecare dintre noi va aștepta de la noul an școlar să realizeze măcar o parte din ceea ce trecutul său confrate nu i-a adus. Speranțele sunt individuale, probabil cele mai multe, dar suntem frunze ale aceluiași mare arbore, ȘCOALA, iar aceste egoisme fac arborele puternic, mai verde, mai mare, mai vizibil de departe, iar liceul nostru este, an de an, astfel, atât datorită frunzelor mici, care și-au propus OBIECTIVE și le-au atins, cât și datorită ramurilor mari, care au avut și au IDEALURI de care sunt tot mai aproape...

Fiecare an școlar devine astfel o aventură, așa cum subliniam și la *Cercul coordonatorilor de proiecte*, o aventură a unor Ulise ce și-au găsit Ithaca iar acum devin de o simbioză sufletească evidentă, pentru că școala suntem noi, iar chipul nostru se oglindește în ea, îi dă personalitate, dă zidurilor ceva din sufletul, din spiritul nenumăraților Ulise ce i-au călcat pietrele.

Proiectele școlare, dar mai ales cele extrașcolare sunt o parte a aventurii noastre, prin care reușim să ne sincronizăm și cu spiritul comunității din care facem parte, apoi să ne raportăm orizontul spiritual local la cel național și european, ajungând astfel o parte a lumii moderne aflate într-o perpetuă transformare, dar care nu-și reneagă rădăcinile, nu și le uită și știe să se întoarcă acasă...

Unul dintre cele mai importante proiecte este „Romeo și Julieta la Mizil”, aflat acum la a III-a ediție. Însemnătatea lui este dată atât de impactul pe care îl are asupra organizatorilor, cât și asupra întregii comunități cunoscute astfel din punct de vedere cultural, istoric și social. Concursul de poezie și epigrame permite instituției să se facă remarcată an de an, să-și valorifice potențialul, să comunice cu alte instituții, să strângă oameni de cultură în școală și să ofere elevilor, și nu numai, modele de conduită morală și profesională, modele de autentică trăire prin și pentru spirit.

Un alt proiect, care în viziunea noastră este marcant prin ceea ce reprezintă ca mesaj, ca parte din noi, este „Ziua Școlii”, legată inițial de concursul menționat, dar care în 2009 a avut și o derulare distinctă, deoarece am reușit să creăm o punte între generații, să readucem în prezent valorile trecutului și să ne dezvoltăm personalitatea ca instituție, celebrând cei 90 de ani de la înființare.

Alte proiecte au vizat realități negative cu care școala noastră nu s-a confruntat, tocmai pentru că am reușit să le prevenim. „Alcoolul nu te face mare”, „România încotro?”, „Spune nu discriminării!”, „Violența în școală”, „Spune nu drogurilor”, „O viață sănătoasă”, „Paralela45-Paralela Verde”, „Hrană pentru toți”, Balurile de Crăciun, de primăvară, Balul Bobocilor, toate sunt activități ce implică activ pe elevi și profesori, permit colaborarea cu instituții ca ISJ Prahova, CCD, Consiliul Local, Poliție, Liga Tineretului

Creștin Ortodox, asociații și agenții naționale precum Asociația „Viitorul tinerilor” sau Agenția Națională Antidrog.

Aventurile noastre au cuprins și cunoașterea altor locuri, a altor Ulise mândri de Ithaca lor. Am trăit aventuri pe pământul Greciei, al Croației, am călcat pe urma vitejilor la Troia, dar și pe urma vitejilor noștri la Bran, la Sibiu, la Târgoviște. În țara noastră, turistul va fi întotdeauna încântat de ceea ce observă, dar Bucovina rămâne una din preferințe. Nu este vorba doar de peisajele absolut deosebite, ci de toată încărcătura de mit, istorie, cultură și civilizație pe care o cuprinde și pe care o simți cu fiecare pas. Am mers pe urmele lui Nică la Humulești, ale lui Mihai și ale bădiei Creangă în Iași, ale Veronicăi la Văratec, am atins teiul sfânt și dulce din Copou, am zâmbit lui Sadoveanu din portretele de familie și ne-am cutremurat de privirea lui Ștefan, a cărui imagine e încă vie în ruinele Cetăților Suceava și Neamț.

Aceste rânduri sunt o sărăcăcioasă trecere în revistă a câtorva dintre peripețiile noastre, ale celor care ne-am încumetat să depășim spațiul îngust al școlii și am vrut să trăim altfel de experiențe, unele ale sufletului, altele ale spiritului dornic de cunoaștere a unor semeni de-ai noștri sau a unor locuri ce poartă amprenta unor evenimente memorabile sau a unor personalități de marcă.

Aventura va continua, an de an, generație de generație, iar meritul cel mai mare al școlii va rămâne acela că a reușit să facă din fiecare om al ei un Ulise, din fiecare proiect o aventură și din fiecare aventură o TRADIȚIE...

La ediția anterioară au participat 85 de concurenți din 64 de localități și 30 de județe.
Iată câteva impresii:

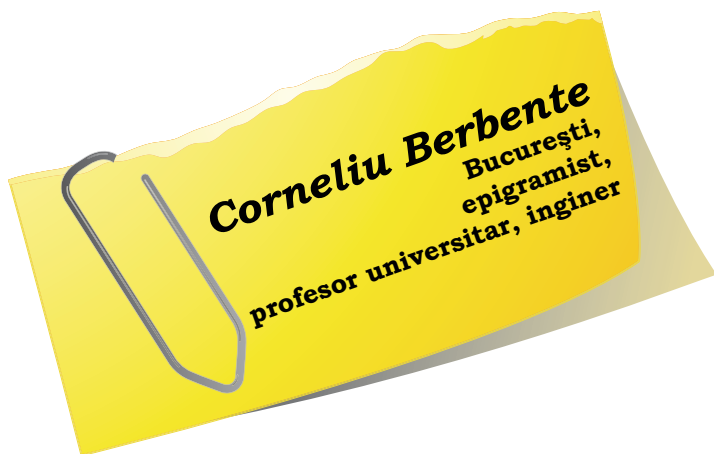
Unui invitat de seamă, Maestrul Corneliu Leu

dezamăgit că nu a avut succes la soprana
(Daniela Vlădescu)

S-aducă diva la Mizil,
Se zice c-au plătit din greu.
Atunci pricepe și-un copil
Că nu s-ar mulțumi c-un LEU!

Lecția de liceu

Deși cu facultate, eu –
Declar deschis, cinstite fețe –
Luai azi lecții de liceu:
De stimă și de tinerețe.

Corneliu Leu scriitor, jurnalist

Mi s-a propus aici de către superbul organizator, Laurențiu Bădicioiu, să fac un laudatio înainte de festivitatea de premiere, tocmai mie, care-i înjur pe toți [...] Să fac un laudatio azi, și de ziua lui Caragiale. De dimineață am făcut revista presei, și despre acest eveniment nimic, dar despre al doilea amant al Mihaelei Rădulescu da. Laudatio am făcut încă de anul trecut, când am participat la prima ediție și am alocat în „Albina românească” două pagini în care se lauda inițiativa dumneavoastră. Anul trecut, acest festival-concurs a început la un nivel foarte înalt, cu încununarea operei profesorului Berbente, de o extraordinară valoare intelectuală.[...] Din păcate, îndrăznesc să spun că nu mai stăm la fel de bine cu producțiile de umor prezentate la concurs.

Țin să subliniez că eu mă simt angajat față de dumneavoastră, față de acest oraș, față de liceul „Tocilescu”, așa că vă stau la dispoziție să găsim formule de stimulare, ca la anul producția umoristică a concursului, care devine și un brand al orașului, să fie de un alt nivel. Numai faptul că acest festival-concurs se petrece la Mizil, nu e o sămânță de umor? Mizilul, indiferent de orânduire, indiferent de orientare politică, de doctrină politică, merge înainte în politica și cultura românească. De aici putea ieși o undă de umor. Eu, în locul domnului Adrian Năstase, vă spun numai ca glumă, deoarece îl respect, este un intelectual superior, în scrisoarea pe care i-aș fi trimis-o lui Laurențiu, scriam așa: „Vă mulțumesc că m-ați invitat la manifestarea Dvs, dar nu pentru

că nu pot să vin vă scriu, ci pentru nu mai are rost, devreme ce tot m-ați ales.” Și, în locul șefului cancelariei prezidențiale (n.r. Cătălin Avramescu), de care mă leagă o mai veche și plăcută colaborare profesională, aș fi scris: „Aș veni, dar șeful meu (n.r. președintele Băsescu) mi-a înghețat salariul.”

În încheiere țin să mulțumesc primarului Emil Proșcan pentru sprijinul necondiționat pe care ni l-a acordat, alături de încă 40 de primării și consilii locale pentru ca, în viitorul apropiat, să serbăm Ziua Limbii Române pe 29 august.

Mult mai mult decât o sărbătoare obișnuită. Eveniment de înaltă ținută care, prin prestanța și prestația invitaților, a produs, aproape pe tot parcursul desfășurării, emoții, vibrații, trăiri, parcurgându-se, prin adevărul și lumina celor spuse, întregul areal dintre zâmbet și lacrimă. Felicitări, felicitări, felicitări celor care au făcut să fie acele momente!

De multe ori concursuri ca acesta au un iz provincial. Texte mediocre sunt notate pozitiv și ridicate artificial la rang de literatură veritabilă. Aceasta fiind trista regulă statistică, concursul de la Mizil reprezintă o fericită excepție. Mă refer în special la secțiunea poemelor de dragoste, de un foarte bun nivel în ansamblu, și cu câteva individualități poetice deja conturate. Am citit cu reală surpriză și cu efectivă încântare texte publicabile în orice publicație culturală centrală. Literatura actuală, scrisă de oameni tineri și foarte tineri, dă semne de vitalitate (și) la Mizil. Felicitări așadar participanților și organizatorilor, cu o mențiune specială pentru sufletul manifestării: Laurențiu Bădicioiu.”

Mihaela Luncă

profesor, Alba Iulia

Cred că ceea ce emoționează la parametri înalți este greu de prins în cuvinte, iar manifestarea de la Mizil a fost o întâlnire de suflet, încărcată de frumos și nobile sentimente. Voi păstra pe retina memoriei momentele de excepție, organizarea impecabilă, freacă și efervescența organizatorilor care parcă s-au multiplicat prin sine, fiind alături de fiecare invitat. Voi păstra în buzunarul inimii întâlnirea cu personalități marcante ale lumii culturale.

Ce s-a întâmplat la Mizil a fost un act de curaj și noblețe sufletească manifestată în formele cele mai elevate... Într-o lume bulversată și parcă lipsită de far călăuzitor, e un act de curaj, aducerea aminte și polarizarea energiilor într-un elogiu adus IUBIRII.

Nicolae Ioniță

inginer, realizatorul proiectului *Mari Personalități Românești în Grafica Mondială*

M-am întors de la Mizil cu senzația că am revenit din capitala culturală a județului Prahova. Vă felicit pentru extraordinara performanță de a organiza, alături de colegi, o manifestare culturală de excepție. Sunt sigur că Ion Luca Caragiale, care a participat la manifestarea dumneavoastră prin **COLECȚIA CARAGIALE, cea mai mare colecție din lume de portrete ale unei personalități a culturii universale** (s.n.), ne-a privit, de acolo de sus, cu mândria că este prahovean. În speranța că edițiile viitoare îmi vor întări această convingere vă felicit încă o dată.

Vasile Larco

profesor, Premiul „Grigore Tocilescu”, Epigrame

Ajungând acasă mi-am dat seama că totul a fost un vis. Un vis frumos și tot ce-i splendid, e puțin. *Mizilul amintiri plăcute-mi lasă, / Umor și voie bună cu toptanul- / Și zău, că n-aș mai fi plecat acasă... / Dar am plecat să pot veni la anul! Sau altfel spus: Plecând spre Iași, atâta doar / Afirm, cu inimă curată: / Așa Spectacol, zău, mai rar... / Păcat că-i la un an o dată!* Cât despre Sărbătoarea Liceului „Gr. Tocilescu”, despre slujitorii de ieri și de azi ai acestui renumit lăcaș de învățământ, numai cuvinte frumoase. *La „Tocilescu” să aflați / Și nu sunt vorbe goale, seci / Că dascălii sunt toți notați / Cu note doar de douăzeci!*

Liceul este demn de numele ce-l poartă, se mândrește pe bună dreptate, cu înaintașii: Grigore Tocilescu, George Ranetti, etc. și cu actualii profesori: Victor Minea, directorul liceului, Milena Covaliuc, director adjunct, Aura Frusinoiu, Laurențiu Bădicioiu și tuturor celorlalți le spun: La revedere în 2010.

Constantin Tudorache

inginer și participant pretențios

[...] La masa festivă am stat lângă o doamnă, participantă la concurs, care i-a reproșat subtil d-lui Laurențiu Bădicioiu faptul că nu a fost onorată cu o distincție la festivitatea de premiere. Am citit acasă lucrările dumneaei și nu mi-am dat seama dacă a participat la secțiunea epigramă, calambur, poezie, proză scurtă, fabulă, enigmatică sau literatură SF, că scrierile respective sunt sub orice critică, de neînțeles, încât pot spune: „Mare e grădina Ta Doamne!”

Acest tip de participant, cu tupeu, văzându-se azi publicat, la concursul viitor, dacă nu i se acordă Marele Premiu, face scandal și este vai și amar de organizatori. Vinovați sunt cei ce i-au tipărit ineptiile.

Nicolae Ioniță – Ploiești

caricaturist, realizatorul și coordonatorul paginii www.caricatura.ro

M-am întors de la Mizil cu senzația că am revenit din capitala culturală a județului Prahova. Va felicit pentru extraordinara performanță, de a organiza, alături de colegii dumneavoastră, o manifestare culturală de excepție. Sunt sigur că I.L. Caragiale, care a participat la manifestarea dumneavoastră prin **COLECȚIA CARAGIALE, cea mai mare colecție din lume de portrete ale unei personalități a culturii universale**, ne-a privit, de acolo de sus, cu mândria că este prahovean. În speranța că edițiile viitoare îmi vor întări această convingere vă felicit din nou.

Premianții ediției a II-a, 2008-2009 Secțiunea Poezie

**MARELE PREMIU
„GEORGE RANETTI”**

Bucur Alexandra

București, 22 de ani,
studentă anul I –
Masterul de Comunicare și
Relații publice, SNSPA

**PREMIUL
“GRIGORE TOCILESCU”**

Amza Bianca

Rîmnicu Vâlcea, 16 ani,
elevă a Colegiului Național
„Mircea cel Bătrân”

**PREMIUL „AGATHA
BACOVIA”**

Ciobanu Ștefan

București, 30 de ani

Secțiunea Epigrame

**MARELE PREMIU
„GEORGE RANETTI”**

Corbu George

București, 69 de ani

**PREMIUL
„GRIGORE TOCILESCU”**

Vasile Largo

Iași, 62 de ani

**MARELE PREMIU
„AGATHA BACOVIA”**

Ghiță Laurențiu

București, 43 de ani

30 ianuarie 2009 - Sărbătoare la Mizil

Ediția a II-a a concursului „Romeo și Julieta la Mizil” la Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”

Într-o stare de... criză, unii ar spune că „țara arde și baba se piaptână”, dar ceea ce s-a întâmplat în ziua de 30 ianuarie la Liceul Teoretic a fost cu adevărat deosebit și a demonstrat că noi, mizilenii, putem fi sensibili și dedicați cuvântului, muzicii, sufletului inteligent, care știe să vibreze la vocabula iubirii, dar și la cea care încondeiază tare ale societății sub forma ironiei fine a epigramei.

Cu ajutorul unor oameni fără de care urbea noastră ar fi mai săracă, precum inspectorul școlar general Gheorghe Matei și primarul Emil Proșcan, la inițiativa profesorului Bădicioiu Laurențiu, sub oblăduirea directorului liceului, Victor Minea, a avut loc a doua ediție a concursului „Romeo și Julieta la Mizil” demonstrând că acesta a devenit o certitudine a peisajului cultural. Cea mai bună dovadă în sprijinul celor afirmate este prezența unor personalități ca Nicolae Dragoș, Corneliu Leu, Corneliu Berbente, Daniela Vlădescu, directoare a Teatrului de Operă și Balet “Oleg Danovschi” din Constanța și prim-solistă a Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian”, Emil Proșcan, părintele cenaclului „Agatha Bacovia”, ploieșteanul Nicolae Ioniță, caricaturist și reputat grafician, creatorul extraordinarului site www.caricatura.ro.

Cu această ocazie s-a inaugurat noul corp de clădire, panglica fiind tăiată de cei cărora le datorăm mulțumiri: domnul Gheorghe Matei și domnul Emil Proșcan. De altfel, domnul primar Proșcan a fost și unul dintre membrii juriului, alături de Daniel Cristea Enache, Corneliu Berbente, Corneliu Leu, Nicolae Dragoș, Constantin Titus Vîjeu, Ion Busuioc.

Nu putem încheia această modestă prezentare fără a-i aminti pe cei care au primit premiile, la cele două categorii ale concursului. Astfel, la secțiunea de poezie, Marele Premiu „George Ranetti” a fost luat de Bucur Alexandra, 22 de ani, din București, Premiul „Grigore Tocilescu” de Amza Bianca, 16 ani, Râmnicu Vâlcea iar Premiul „Agatha Bacovia” de către Ciobanu Ștefan, 30 de ani, București. La secțiunea epigrame s-au putut bucura de considerația juriului domnul George Corbu, președintele Uniunii Epigramiștilor din România care a luat Marele Premiu „George Ranetti”, Vasile Larco, din Iași – Premiul „Grigore Tocilescu” și Ghiță Laurențiu, din București – Premiul „Agatha Bacovia”. După premiarea acestora, un deosebit moment a fost recitalul de operă și operetă al doamnei Daniela Vlădescu.

Pentru tot ceea ce s-a petrecut pe 30 ianuarie, dar și pentru perspectivele pe care acest proiect le-a deschis liceului nostru și nu numai, se cuvine să mulțumim tuturor celor care ne-au sprijinit, ne-au onorat cu prezența sau au fost cu sufletul alături de noi! Amănunte despre concurs și festivitate, precum și mostre de lucrări ale tuturor celor care au primit diplome de participare, puteți găsi și pe www.romeojulietalamizil.ro.

(Articol preluat din publicația culturală **Albina românească**,
on-line www.cartesiarte.ro)
Prof. Aura Frusinoiu

Înscrierile la **Romeo și Julieta la Mizil**, ediția a III-a, 2009-2010, s-au încheiat pe 31 decembrie 2009. Sunt în concurs, înscriși, **229 de concurenți** din România, 12 din Chișinău, Cernăuți, Ucraina, Tel Aviv, Novi Sad și Leeds. Comparativ cu cei 85 de concurenți de la ediția precedentă, 23 la epigrame și 62 la poezie, la această ediție s-au înscris 58 de concurenți la epigrame și 171 la poezie. Considerăm că harta pe care o găsiți în revistă este elocventă pentru amploarea națională pe care a luat-o acest eveniment cultural care, la prima ediție din 2007, aduna doar 34 de concurenți. Evoluția este asemănătoare **Festivalului „Agatha Bacovia”**, care a avut festivitatea de premiere la a III-a ediție în toamna lui 2009 și a avut peste 200 de participanți din întreaga țară.

Anul trecut, să ne amintim, am avut o invitată care a emoționat întreg auditoriul cu vocea ei atât de profundă, soprana Daniela Vlădescu, directoarea a **Teatrului Național de Operetă „Oleg Danovschi”**, din Constanța, solistă a Teatrului Național de Operetă „Ion Dacian”. Anul acesta invitat de onoare a fost pentru mult timp actorul și oratorul Dan Puric. Din păcate, din cauza unui angajament artistic care a survenit (*force majeure*) pe 30 ianuarie, Domnia Sa nu va mai putea onora festivitatea de premiere.

În noua structură de organizare invitați sunt Mihai

Stănescu și Mircea Ionescu Quintus. De asemenea, printre invitați se numără doamna Elis Răpeanu, doctor în epigrame, fost profesor universitar. Nu putea lipsi dimensiunea muzicală cu care am obișnuit publicul nostru la fiecare ediție. Astfel, anul acesta, vor fi prezenți doi cântăreți de muzică folk, cunoscuți în **cenaclul Flacăra** lui Adrian Păunescu ca **Andante**. Recitalul de muzică folk, susținut de cei doi, Raul Cârstea și Constantin Neculae, va avea loc la Casa de Cultură, între orele 12:30 și 14:45. Tot la Casa de Cultură Teatrul de Revistă al **Palatului Copiilor din Ploiești** va susține spectacolul intitulat **Pierduți în spațiu**.

În încheiere ținem să subliniem că Festivitatea de premiere la Concursul Național de Poezie, Epigrame și Calambururi „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a III-a, are loc în cadrul Sărbătorii Zilei Liceului și începe la ora 10:30, în Sala de festivități a școlii.

De asemenea precizăm că, în cadrul **Sărbătorii Zilei Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”**, școala, în colaborare cu **Biserica „Adormirea Maicii Domnului”**, luni, 25 ianuarie 2010, va organiza un moment religios prilejuit de sărbătorirea Sfântului Grigorie Teologul, cuvântătorul de Dumnezeu, patronul spiritual al instituției de învățământ. **L.B.**

Regulamentul Concursului Național de Poezie, Epigrame și Calambururi „Romeo și Julieta la Mizil”

La concurs pot participa tineri de ... orice vârstă!

POEZIE – maxim patru poezii

EPIGRAMA ȘI CALAMBURURI – maxim patru epigrame sau calambururi

Cuvinte obligatorii într-una dintre epigrame sau unul dintre calambururi: *Mizil, Ranetti, Julieta, Romeo*. Ordinea în care sunt folosite cuvintele nu contează. În celelalte epigrame sau calambururi temele sunt la alegere. Poeziile/epigramele/calambururile nu trebuie să fi fost publicate până la data concursului. Un moto trebuie adăugat în FIȘA DE ÎNSCRIERE pentru ca, numai ulterior jurizării, concurentul să poată fi identificat.

N.B. Pentru a nu fi „mai catolici decât papa” și pentru a destinde puțin prea rigida regulă a folosirii celor patru cuvinte obligatorii într-o singură epigramă sau într-un singur calambur, vă invităm să surprindeți spiritul parodiei lui Ranetti „plasând” cuvintele *Ranetti, Romeo, Julieta și Mizil* unde și cum veți dori în cele maxim patru epigrame cu care puteți participa la concurs. Astfel cuvintele obligatorii ar putea fi toate într-o epigramă - dar ați remarcat, și pe bună dreptate, că este prea constrângător - sau în două, de exemplu **Romeo și Julieta** într-una, **Mizil și Ranetti** într-alta, sau în orice altă combinație. Drept urmare doar Dumneavoastră veți stabili cum folosiți cele patru cuvinte.

Precizăm că, pentru cei care nu au internet, materialele pot fi trimise prin poștă, semnate cu un moto, în același

plic introducându-se încă un plic închis, pe care va fi scris același moto, în interiorul căruia va fi fișa de înscriere cu toate datele de identificare ale autorului. Materialele trebuie trimise în trei exemplare.

PERIOADA DE ÎNSCRIERE:

01.10.2009 – 31.12. 2009

TAXA DE PARTICIPARE: 20 LEI

PREMIILE NU ȚIN CONT DE CRIZĂ!!!

PREMIILE TOTALE: 4000 DE RON

Taxa va fi trimisă prin mandat poștal pe adresa liceului: **prof. Bădicioiu Laurențiu, Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”, str. N.Bălcescu, nr.131, Mizil, Prahova, cod 105800; mențiunea: pentru Concursul „Romeo și Julieta la Mizil”, ediția a III-a**

Folosiți caractere românești – aici stăm mai rău ☺ – Times New Roman, 12.

ATENȚIE: materialele trimise după 31.12.2009 nu vor mai intra în concurs!

Jurizarea se va face în luna ianuarie, iar premierea pe 30.01.2010, la Mizil.

ATENȚIE! JURIU DE ELITĂ!

Conf. univ. dr. **Daniel Cristea Enache** – critic literar, scriitor
Prof. univ.dr. **Titus Constantin Vișeu** – critic de artă, scriitor
Prof. univ.dr. **Corneliu Berbente** – epigramist
George Corbu – pres. Uniunii Epigramaștilor din România

Corneliu Leu – prozator și jurnalist
Nicolae Dragoș – poet
Emil Proșcan – primarul orașului Mizil
Ion Busuioc – epigramist

Jory Delamizil

Romeo

Tarascon

Gh. Biciusca

Kiriak Napadarjan

Contele de Tekirghiol

Printul Ghiță

Coco

Cyrano

Sandernagor

Ghiță Delagambrius

Ghiță de la Gambrius

Trubadur

Nicollo Mascalzoni

Nea Iorgu

Bouwiant

Nae Saltimbanu

Sandy

Mitu Ologu

„Ce de-a lume, ce de-a lume! Și nici un Om!”

(George Ranetti)

George Ranetti s-a născut pe 19 octombrie 1875 la Mizil, Prahova. A decedat pe 2 mai 1928 la București. Poet și publicist, a fost părintele revistei *Furnica*, colaborator la *Moftul Român*, *Zeflemeaua*, *România*, *Epoca*, *Lupta*, *Pagini Literare*. A semnat cu pseudonime mai ales. (Le puteți găsi pe copertă)

A studiat la Liceul „Sf. Petru și Pavel” din Ploiești și a început să scrie încă din clasa a 7-a, pentru *Adevărul literar*. După absolvire, a frecventat cursurile Facultății de Drept din București.

Între 1897-1898 a lucrat ca funcționar la Poștă, după care s-a dedicat presei. A făcut gazetărie la *Moftul Român*, revista lui Ion Luca Caragiale. Între 1899-1901 a condus publicațiile *Moș Teacă*, iar între 1901-1904 *Zeflemeaua*. În anul 1904, împreună cu N. D. Țăranu, a înființat, condus și scris revista umoristică *Furnica*.

În timpul Primului Război Mondial, *Furnica* apare la Iași, sub titlul *Greierul*, trecând, după 1917, într-un evident declin. Ranetti a dus o viață în sărăcie, pe care a ironizat-o de nenumărate ori.

În ciuda lipsurilor materiale, scrierile sale sunt pline de umor și de energie, dar pe alocuri superficiale, din cauza grabei cu care scria. A scris și o piesă-parodie de teatru comic, *Romeo și Julieta la Mizil*, în care ironizează moravurile politice românești. Dintre lucrările sale, vom menționa cartea de debut *De inimă albastră* (1899), *Strofe și apostrofe* (1900), *Ahturi și ofuri* (1901), *Eu rîd, tu rîzi, el rîde...* (1903), *Fabule* (1907), *Săracu Dumitrescu* (1907), romanul *Miau* (1926).

Spirit independent, cu o ținută democratică și consecventă, Ranetti face publicistică militantă de-a lungul a aproape trei decenii. Revista *Furnica*, scrisă în cea mai mare parte de el, critica guvernul, curtea regală, oamenii politici, moravurile și instituțiile timpului.

Ranetti se autodefiniște ca umorist de profesie. Discipol al lui Caragiale, poetul practica un miticism voios, rememorând personajele scriitorului. Alegoria fabulelor sale se referea atât la animale cât și la obiecte, iar improvizațiile satirice țintesc în *Dom' Paladu*, avocat și orator politic, tipul clasic al arivistului. Proza scurtă – tableta gazetărească sau schița – reia situații și personaje caragialiene. Comediile în versuri speculează comicul facil, caricatura artificială și deformarea lexicală. Unele situații din *Romeo și Julieta la Mizil* sunt reluate de Victor Eftimiu în *Omul care a văzut moartea*. Ranetti improviza cu o rară ușurință, obținea, prin extravaganta imaginii și rimele sale, miliardare efecte insolite.

Scriitor prolific, scrie enorm, în grabă, ajungând, uneori, la superficialitate. Tehnica sa, întemeiată pe glumă și o mare ușurință de a critica limbajul, nu atestă o conștiință artistică pe măsura fanteziei sale comice.

[...] Odată, Prințul Ghiță (care era George Ranetti), ieșind pe Calea Victoriei din București, a exclamat: „Ce de-a lume, ce de-a lume! Și nici un Om!”

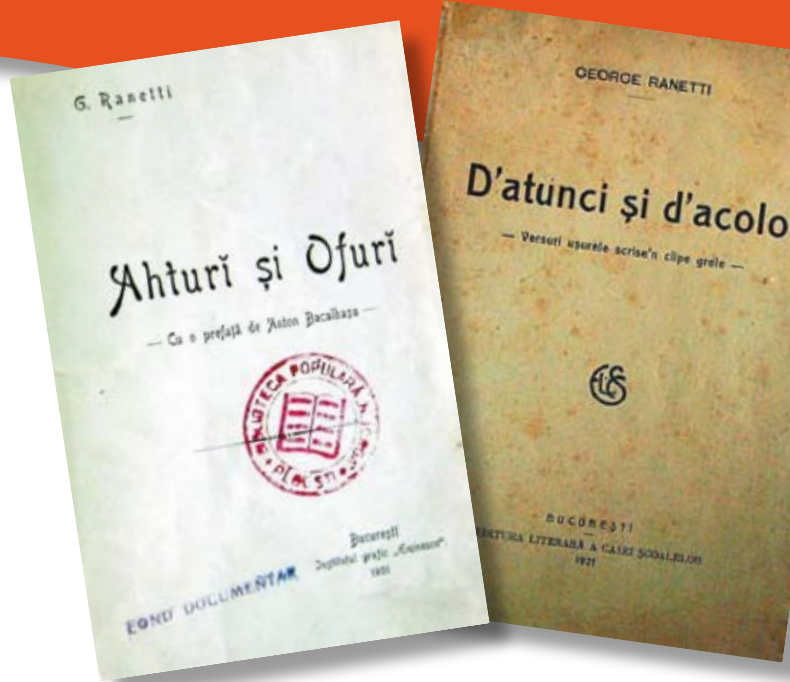
www.satiric.timpul.md

M. Dyk
 A.Sc. Unsu
 August Prostu
 Fasonel
 Mizoghin
 Herr Profesor
 Toby Ortodox
 Farfara
 Ghytza Lacoson
 Marchizul de Cogealac
 G. Astronomu
 Don Juan
 Vendetta
 Filfison Kilsifon
 Kneaz Brat-Divan
 Costache Sucitu
 Gigica
 Inima Acra
 U.U. Rita
 Midi Mitu

Notă:

Elena Văcărescu este
 autoarea volumului de
 versuri **Le rapsode de
 Dambovitza** (1892),
 premiat de Academia
 Franceză.

Rapsodia Dâmboviței

D-rei Elena Văcărescu

Unde-i bardul să repete, punând dreapta lui pe cruce,
 Că ești dulce și că cine te-a băut nu se mai duce?
 Un poet spune cam multe. Pentr-o rimă, pentr-un fleac,
 El, senin, jertfește-o roză de hatâr' unui dovleac,
 Și-o sonoră nerozie cu solemnitate-azvârlă!
 Adevăru-i că-n tre gârle tu ești cea mai proastă gârlă,
 Dâmboviță! și Destinul a fost mare imbecil
 Când în București te puse și nu te-a pus la Mizil!
 Apa îndeobște este prost lichid, nu mai e vorbă:
 Scuza-i că din ea poți face baie ori o acră ciorbă...
 Însă niciodată apa nu s-a-nfățișat mai prost,
 Ca în Dâmbovița! Lungă tocmai ca o zi de post,
 Cenușie și murdară ca manșeta unui june
 Pe care talentu'-l 'nalță și mizeria-l răpune;
 Dâmbovița parcă este un depozit secular
 Unde s-a strâns toată braga Principatului Bulgar!
 Sunt pe lume gârle care poartă-n undele lor pește,
 Altele p-a căror prunduri praf de aur strălucește.
 Mai sunt gârle ce au țărături adumbrate de răchiți
 Sau de sălcii pe sub care plutesc bărci cu-ndrăgostiți...
 Dar pe malul Dâmboviței cresc scaieți și pălămidă
 Și n-a produs pân-acuma decât... febră tifoidă!
 Toate gârlele din lume bune-s la câte ceva:
 Spre a se scâlda poporul, morile spre a mișca...
 Însă-n Dâmbovița noastră (dar-ar Dumnezeu să sece!)
 Nu pot nici măcar nebunii din amor ca să se-nece!

Casa Ranetti, adresa...

EPIGRAME de George Ranetti

„Arbitru în mahalale”

Epitaf unui Moș Teacă

Viața ta a fost un haos
De comande idioate.
Ce-ți rămâne-acum din toate?
Vai, doar un “pe loc repaos!”

Cugetare

Sunt și-ntr-o viermi, în viață
Deosebiri de clase:
Sunt viermi ce fac... doar greață
Și viermi ce fac mătase!

Epitaful meu

Viermilor

Vă plâng, căci când o să intrați
Flămânzi la mine în sicriu,
N-o să aveți ce să mâncați
M-au mâncat oamenii de viu!

Văduvei X

Ar dori-ntr-o mânăstire
Deznădejdea să și-o-ngroape,
Numai dac-ar ști că este
Vreo... cazarmă pe aproape!

Ei

Eu te-aș blestema, iubito,
Și te-aș da voios la dracul,
Dar mă tem că n-o să aibă
El cui să te dea, săracul!

Scriitorului**Rădulescu - Niger,
premiat de Academie**

Ți-a dat cinci mii de lei peșin,
Pentru-un volum, Academia...
Chiar socotind un leu prostia
Și încă este prea puțin

Unui tânăr**profesor de română**

Le-nveți pe fete conjugarea
Dar vai, cum una ți-a plăcut,
Să nu te prindă, deci, mirarea
Când vei ajunge... atribut.

Ceasornicul meu

Am un *Longines*. Ceas excelent!
N-a stat un an nici un moment.
Odată doar a stat - regret -
A stat... la Marcu - amanet!

**O imagine postumă
a lui George Ranetti**

„Ca manieră a scrisului a fost printre cei mai distinși discipoli ai lui Tony Bacalbașa. Scăpărător de inteligent, avea la îndemână și gluma care înveselește și satira care îndreaptă, dar și rănește. A scris pagini de umor serios și lucrări de comic grotesc. Foarte sprinten și vioi ca om, era plin de vervă și la grai și la scris. Ca ziarist, George Ranetti avea felul lui de a vedea chestiunile zilei și-și exprima această notă personală așa de plăcut că, chiar dacă ți se părea câteodată paradoxal, nu puteai să nu fii de acord cu el. Fondul prim sufletesc al lui Ranetti nu a fost de om hain. Era chiar un sentimental. Era un amant al florilor. Cum oare putea să fie rău un om care adora florile? Iubea florile cu o pasiune arzătoare și se revolta împotriva celor cari insultau cu neîngrijire un parc public. Adora ghiociei ce apar sfioși de sub zăpadă, se extazia în fața unei garoafe parfumate, diviniza trandafirii — toată suita dumnezeiască de îmbălsămare a primăverii de eternă frumusețe și de renăscător imbold la viață. Poate de aceea Ranetti a avut o îndreptățire postumă pe care nu i-a acordat-o nici oficialitatea, nici cei cari i-au admirat scrisul: George Ranetti a murit în luna florilor, în luna Mai 1928.

[...]Deși Prinț (*Prințul Ghiță*) ori Conte (*Contele de Techirghiol*), George Ranetti a murit ca un Kiriak Napadarjan. Mai ales *n'a pas d'argent!*”

George Ranetti a fost decorat cu Ordinul Steaua României în grad de cavaler, Medalia Bene Merenti și Medalia franceză Palme Academice în grad de ofițer.

(*Când era bunica fată*, Ed.Universul, 1942, *Cățiva scriitori și mari umoriști*, pag. 305)

George Călinescu despre George Ranetti

O euforie continuă stăpânește viața acestui spirit jovial. De la Constanța, la 1 august 1909 trimite la berăria Gambrinus un mesaj lui Ulpiu Hodo: **Tze mai fatzi? Ego sinto bine. Guvidele ke kefali de la Chrisicos sinto asemenea. Kalimera. Korikopolo.** În 1917 la Iași, în refugiu, capătă, în calitate de redactor al ziarului **România**, voia de a cumpăra zilnic, de la orice debit de băuturi spirtoase, doi litri de vin. (G. Călinescu, **Istoria literaturii române**, Ed. II, Editura Minerva, București, 1985)

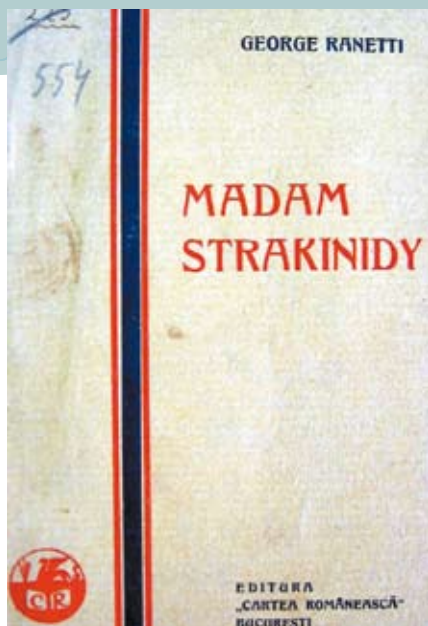

Arta pseudonimului

de Ioana Părvulescu

Revistele satirice sunt cele care au impus pseudonimele de gradul doi. Autori care deja și-au luat un nume nou sau și l-au modificat, fie și numai cu o literă, pe cel adevărat, își semnează cât mai fantezist articolele mușcătoare. De obicei semnătura este parte integrantă a textului, un fel de mise en abîme, o reflectare, un comentariu la text. Pseudonimul aduce în pagină un personaj cârcotaș, adesea caraghios, din categoria bufonului sau a nebunului căruia i se permite să spună răutăți întemeiate. Un mare creator de bonomi cârcotași este George Ranetti (de fapt Ranete), care se metamorfozează cu plăcere în: George Biciușcă, Caiafa, Coco (cu mult înaintea lui Arghezi!), Ghiță Delacoperativă, (Ghiță) Delagambrinus, Jorj Delamizil, Ghiță Delamizil, Don Ghișos de las Gambrinos y Mizilos, Don Paladu, Lord Ghytza, Madam Mizil, Ghiță Niflistul, Prințul Ghitza, Sarsailă, Spiriduș, Dr. Tarascon, Tarasconievici, Conte de Techirghiol, Tovarășul Ghiță etc.

http://www.romlit.ro/arta_pseudonimului

EPIGRAME de George Ranetti

„Ochiul-boului”

Păcat că floarea ce cu lux se-mbracă
Are un nume cam de mahalal!
Dar ochii boilor de-ar fi așa,
Chiar și-o marchiză-ar vrea să fie vacă

Epitaf, părintelui Ilie

Mai de mult, în cimitir,
Peste tot creștea doar știr;
Dar de când, pentru vecie
Zace-aici popa Ilie,
E ceva nepomenit
Cât pelin a răsărit!

Mai trebuie unul!

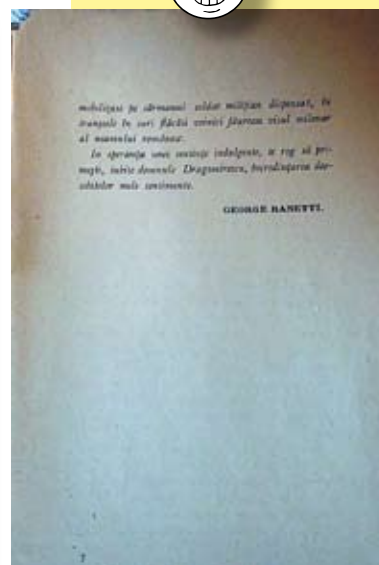
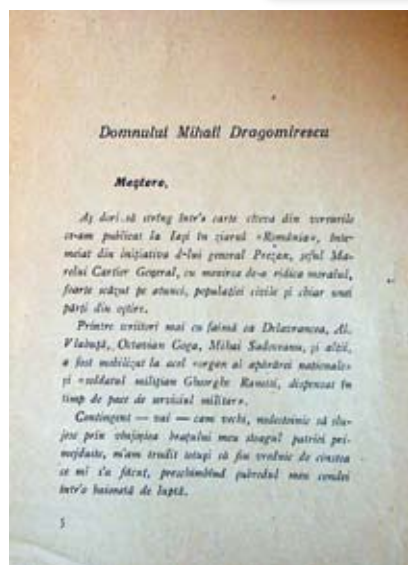
Cântatu-ni-l-a...
Cântul va rămâne.
Cântatu-ni-l-a... Mureșanu...
Și românii încă dorm!
Ah, de-ar veni
Un bard c-un nou
„Deșteaptă-te, române”.

Iubitei

Se poate-o lege mai stupidă -
Să iasă fluturi din omidă,
Din spin urât, roze șarmante,
Dintr-un cărbune, diamante
Și dintr-o soacră - ce rușine! -
Să iasă-un îngeraș ca tine?!

Pe mormântul unui avar

Mai groaznic decât Măruțelu,
În marea-i arghirofilie,
Și-a cumpărat un loc la Bellu
Și-i trist că nu-l dă cu chirie!

EPIGRAME de George Ranetti**Morala noastră**

Ics e pungaș de buzunare,
Crescut prin penitenciare,
Dar dac-ar fi din cer să-i pice
Vre-o cincizeci mii de lei venit,
Contemporanii toți i-ar zice:
- Ce om de teabă și cinstit!

Penei mele

Meschină pană-a cinci parale,
Mă-nchin smerit puterii tale.
Din aripa de găscă ruptă,
Ești cea mai bravă spadă-n luptă.
Puterea ta este grozavă:
Ești și balsam, ești și otravă!

**Amicului meu,
avocatul Chr...y,
un mincinos și jumătate**

Nu fac jocuri de cuvinte,
Nici nu vreau să îl insult:
Are cam puțină minte,
Însă minte foarte mult.

Idilă

Student. Proprietăreasă.
El înalt. Ea durdulie...
Mai la urmă ce ne pasă
Dacă-l iartă din chirie?

Ghinion

Pentr-un scriitor, ca fierea
E amar ăst ghinion:
Să-l vorbească de rău Gherea
Și să-l laude Caion!

Unei pianiste începătoare

Domnișoara Mița are,
La clavir, răbdare mare;
Dar socot că cei ce-ascultă,
Au răbdare și mai multă.

Croitorului meu

Pe croitorul meu Ilșie
Tot l-amânam cu-o datorie,
Până-ntr-o zi, când, plictisit,
Pierzând răbdarea... m-a *croit!*

Moda de azi

(Unei doamne din „lumea mare”)

Rochia dac-o porți prea scurtă,
Logica e foarte dreaptă:
Vrei și rochiile și mintea
Să le ai p-aceeași treaptă!

D. George Ranetti

Directorul Revistei „Furnica” literat și autor
dramatic, decorat cu „Bene Merenti” - cl. I-a

O personalitate în umoristica românească:**George Ranetti, incoruptibilul**

Și după atâția ani dela trecerea-i în lumea dreptilor — nu știm dacă amintirea lui Ranetti printre cei pe cari i-a desfătat mai este tot atât de vie. Să fie așa de mulți acei cari nu-l iartă nici acum, fiindcă i-a pișcat? În tot cazul o mângâiere se ivește clar: și cei cari au scris cum a scris el au fost puțini.

Pe temeiul acesta am cercat să rememorez o personalitate care în umoristica românească a însemnat o valoare iar ca ziarist un condei de multă stimă, de multă corectitudine și de deosebită mândrie. Da, de mândrie, fiindcă George Ranetti, nevrând să se folosească de protecția mai-mărimilor politice cari îl onorau cu aprecierea lor, n-a fost nici măcar deputat. Deputat, cum se obicinuia, cu afaceri. Și de aceea poate, deși Prinț (Prințul Ghiță) ori Conte (Contele de Techirghiol) George Ranetti a murit ca un Kiriac Napadarjan. Mai ales n'a pas d'argent !

(Din C. Cosco, *Când era bunica fată*, Editura Universul, 1942
CĂȚIVA SCRITORII ȘI MARI UMORIȘTI, p.305)

...era român din Mizil

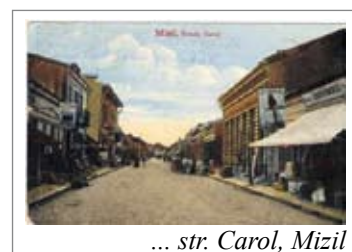
În ciuda numelui său cu aspect grecesc, G. Ranetti era român din Mizil, de origine țărănească, spunea el modest, în vreme ce generalul Năsturel îl credea coborător din paharnicul Hranite și jupâneasa Safta, făcători de danii la mănăstirea domnească Râmnicu de Jos.

Un act de la 1819 hărăzea fraților Stavăr și Ranete, fii ai unui Dimitrie Căpitanu, privilegii fiscale de boiernași mazili. Bunicul lui G. Ranetti era negustor la Fefelei (nota Ileanei: *Fefelei este un cartier al Mizilului*). Tatăl, Vasile, căsătorit cu Lina Ioachimescu, avocat la Mizil. G. Ranetti (n. 19 oct. 1875-m. 2 mai 1928), trăind într-o lungă căsnicie nelegitimă cu Cleopatra-Cleo Iamandi (m.1932) a urmat școala primară în urbea natală, liceul la Ploiești și a frecventat puțin Facultatea de drept. Prin 1896/1897 era funcționar la Poștă. A scris la *Lupta* lui G. Panu, la *Epoca*.

(Din C. Cosco, *Când era bunica fată*, Editura Universul, 1942
CĂȚIVA SCRITORII ȘI MARI UMORIȘTI, p.305)

... str. Carol, Mizil

... str. Carol, Mizil

...a debutat jurnalistic la 12 ani

„Atunci eram în clasa a treia a Liceului Sf. Petru și Pavel de la Ploești și, indignat că un ziar din București atacă pe tatăl meu, avocat și ajutor de primar din orașelul meu natal, Mizil, ales în opoziție, am apucat plaivazul cu o mână viguroasă, am mângălit o apărare revoltată de vreo câteva pagini de dictando, am iscălit cu pseudonimul Rolla (ceea ce însemnează că citisem deja pe Alfred de Musset) și am trimis pșroza mea la Gazeta Buzăului, o mică foiță săptămânală a partidului lui Marghiloman al cărui partizan era răposatul meu părinte.”

(Textul integral este reprodus în fotografie)

CUM AM DEBUTAT... de G. Ranetti

Am fost de o precocitate desnădăjduitoare, căci nimeni nu acordă prea multe șanse de viabilitate copiilor născuți în a șaptea lună. Eu, deși lumina zilei am văzut-o la timpul normal, totuși pe aceea a tiparului am văzut-o la vârsta de doisprezece ani. Atunci, eram în clasa treia a Liceului Sf. Petru și Pavel de la Ploești și, indignat că un ziar din București atacă pe tatăl meu, avocat și ajutor de primar din orașelul natal Mizil, ales în opoziție, am apucat plaivazul cu o mână viguroasă, am mângălit o apărare revoltată pe câteva pagini de „dictando”, am iscălit cu pseudonimul Rolla (ceea ce însemnează că citisem deja pe Alfred de Musset), și am trimis

proza mea la „Gazeta Buzăului”, o mică foiță săptămânală a partidului d-lui Marghiloman al cărui partizan era răposatul meu părinte.

Ei bine! peste câteva zile am avut mândria să contemplan și să recitesc de zece de ori articolușul care-mi fusese tipărit, fără nici o intervenție și protecție; vă jur, că era anonim. Despre valoarea lui nu-mi fac nici o iluzie, firește. Mi-aduc vag aminte că scriam despre „șandramaua guvernamentală care începea să se clatine”, despre „cadavrul partidului colectivizat care trebuie înmormântat”, despre „vântul de primăvară ce începe să sufle”, și alte trufandale (!) stilistice d'astea.

...la Constantinopol

Un foarte politicos „sictir”

Cu un aer de pince-sans-rire scria reportaje de la Constantinopol: „Domnul prefect și încă o duzină de subalterni ai D-sale se uită urât rând pe rând la noi, bolborosiră nu știu ce către d. Adam, din care nu înțelesesărăm decât: *dandana*, *bucluc matrapazlâc*, și apoi cu un foarte politicos „sictir” ne invită să plecăm.

Cuvântul „sictir” la Constantinopol nu are accepțiunea vulgară ce i se atribuie la noi. E introdus chiar în limbajul oficial și, zice-se, în gările turcești, auzi zilnic acest dialog:

- Marafet azâr ?
- Azâr.
- Sictir !”

O și 1

Țifra Zero, obosită,
Gâfâind, cum e ea grasă,
Vru-ntr-o zi să stea la masă,
Căci era și flămânzită
(Pântecu-i e vecinic gol,
Lângă Unu. Deci domol,
Zero roagă să-l primească
Un minut să s-odihnească
Și foamea să-și potolească.
Însă Unu,

Ca nebunu,
Insultă pe bietul Zero:
- „Cum îndrăznești, hahalero,
Lângă mine să te-așezi?
Nu te vezi

În ce hal ești, măi fârtate?
Un nimic!... O nulitate!
Eu, cu capul sus, semeț,
Și drept ca un făcăleț,
Stau în fruntea tuturor,
Stau în fruntea țifrelor.
Să stai tu la prânz cu mine?!
Tu, pe care te-am văzut
Încă cu-n altul ca tine,
Tot așa necunoscut,
Stând pe uși de la latrine?
Marș d-aici!”

- „Nu fi mândru cu cei mici,
Unule,
Nebunule!

Îi răspunse Zero-ndată:
Darnic n-ai fost niciodată,
Nici bărbat,
Probă că nici nu-mpărțești,
Nici nu-nmulțești:
Acest fapt e demonstrat.”
Pe când cearta era-n toi
Și era să fie lată,
Țifra Două, înarmată,
Porni dârză la război
Împotriva țifrei Unu,
Și l-ar fi distrus, cu tunu,
Ori mai știu eu cu ce armă,
Dacă Unu speriat,
Pe Zero n-ar fi chemat
Cu un strigăt de alarmă.
Zero, iertând pe mișel,
Veni-ndată lângă el,
Silind pe Două să plece,
Căci - vă jur că nu-i minciună -
Unu și Zero-mpreună
Aveau putere cât Zece.

Vechi de când cu tata Noe
E-un proverb ce spune bine:
„Totdauna ai nevoie
De unul mai mic ca tine.”

... de George Ranetti

Fabulă

S-au întâlnit un plug și-un tun
Pe drumul unui mic cătun.
Și drumul așa strâmt era
Că nu putea
Pe el să treacă decât unul.
Să treacă Plugu-ntâi sau Tunul?
În marea lor nedumerire
Șezură-n loc,
Dar Tunul, țațoș, c-o privire
Plină de foc,
Și fulgere țâșnind din ochi-adânci,
Se repezi și dete-un brânci
Plugului, zicând:
— „În lături, țopârlan de rând!”
„Eu cel dintâiu să trec se cade”;
Smerit iu urma să-mi mergi bade!”
Dar Plugul spuse cu sfială:
— „Prietene, fără-ndoială,”
„Pesemne ești smintit, ori... Krupp?”
„Aș înțelege-o rugămintă;”
„Dar să-mi ordoni să treci-nainte?!”
- „Ordon! Iar de nu vrei, - te rup!”
Ș-adaogă: „Nu mă cunoști,”
„Desigur dacă îndrăznești”
„Porunci-mi să te-mpotrivești”
Eu-s fruntea falnicelor oști,,
Și nu s-a-ncumetat nici unul,
A umili pan-acum Tunul!
„Nemernic Plug,”
„Eu aș putea”
„Doar c-o ghiulea”
„Să te distrug!”
„Ar fi să-ți fac însă o farsă”
„Nedemnă de puterea mea.”
„Priveștel!”
„Și, spune-mi, nu te îngrozește”
„Această gură ce foc varsă”
„Ca un balaur din povești?”
„Și, spune-mi, nu te îngrozești”
„Când glasul-mi suna mănios”
„Ca trăznetul cel fioros?”
„Să-nfrunți, tu, forța mea haină,”
„Tu, vierme târător în humă?!”
„O, Plugule, asta-i o glumă!”
„Eu pot preface în ruină”
„Cetăți cu ziduri seculare”
„Și pot trimete la plimbare”

...spirit generos

George Ranetti a risipit cu amândouă mâinile, în cotidiene, în reviste, în volume și în teatru o inepuizabilă sursă de glumă. Glumea adesea numai ca să glumească. Câteodată gluma poate că era piperată. Dar niciodată n-a avut Ranetti intenția de a răni sau de a compromite. Scăpăra în tot momentul. Prietenii lui la un pământ (sau mai multe) de vin, îi făceau totdeauna gardă la „Cooperativa” din piața Teatrului, la „Mercur” sau la Radu lui Covaci. În anii războiului, la Iași, Ranetti era ca o înviore cu scrisul lui patriotic la „România” și ca o fericită smulgere din greutatea vremii cu umorul lui din „Greerul”.

Risipea de asemenea deznădejdea multora cu verva lui la „Pavilionul” din mahalaua Păcurari, sau la „Mucenicii”, unde frate-său (Piccolo) făcea pe negustorul pentru ca refugiații să găsească uneori, pe lângă o fasole sau o mâncare de cartofi, și câte un pic de Cotnar... Se oprea aici și Delavrancea, și Corneliu Moldovanu, și Sadoveanu, și C. Gongopol, P. Locusteanu, toată redacția „României”. Aici am făcut cu Ranetti un schimb de gentilețe: el mi-a dat mie o franzelă de care nu mâncasem dela București și eu i-am oferit, împreună cu niște versuri, o cravată. În versuri, pe cât mi-aduc aminte, așiam speranța că va fi superioară cravata, madrigalului. M-am convins de contrariu în curând, fiindcă versurile au apărut în „Greerul”.

(Din C. Cosco, *Când era bunica fată*, Editura Universul, 1942
CĂȚIVA SCRITORII ȘI MARI UMORIȘTI, p.305)

*Atanase Tase Piccolo Ranetti,
fratele scriitorului*

„Scriitor umorist. A colaborat la diferite ziare și reviste umoristice, a fondat (împreună cu N.D. Tzăranu) revista „Furnica” (1904). Primul său volum este „De inimă albastră”, 1899, poezii care persiflează pe G. D. Pallade. Apoi „Strofe și apostrofe” (1900), „Ahturi și ofuri” (1901), o colecție de fabule (1907) și două comedii: „Romeo și Julieta la Mizil” și „Săracu Dumitrescu”. Pentru multe din publicațiile lui se servea de pseudonime: Cyrano ș.a. În timpul războiului a scris poezii patriotice în care străbate și arta lui specială”.

(Candrea și Adamescu, **Dicționarul enciclopedic ilustrat**,
Cartea Românească, 1931)

(Din C. Cosco, *Când era bunica fată*, Editura Universul, 1942
CĂȚIVA SCRITORII ȘI MARI UMORIȘTI, p.305)

Tabloul crud din Romeo și Julieta la Mizil

Mai nimeni n-ar îndrăzni azi să confere lui G. Ranetti calitatea de literat. Cu toate acestea cronicile lui umoristice erau primite la *Viața Românească*, ce se speria totuși, în numele abonaților săi prin G. Kernbach, de tabloul așa de crud copiat de pe „natură” din *Romeo și Julieta la Mizil*. Cu suficientă cultură după ureche, el continua pe Caragiale, Bacalbașa și Teleor ca „moftangii” cu o mare bună dispoziție.

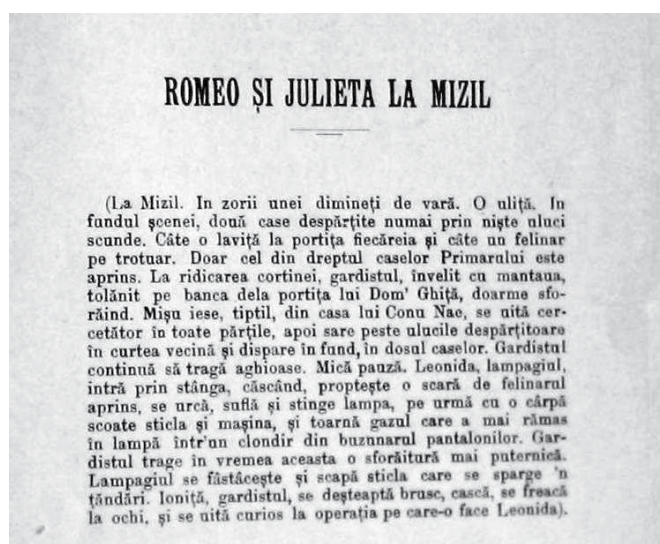
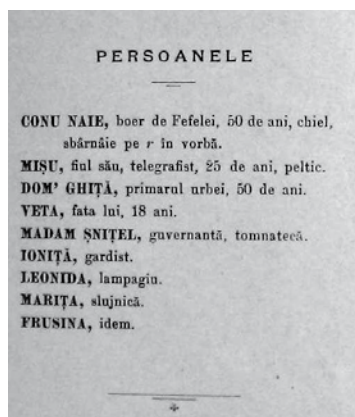
Reedită din 1899 *Moș Teacă*, jurnalul țivil și cazon al lui Anton Bacalbașa, apoi scoase *Zeflemeaua* (1901 – 1904) și în fine cunoscuta *Furnica* (din 1904), împreună cu Nae D. Țăranu (m. 17 dec. 1933).

Natural, nu se poate pretinde jurnalisticiei lui să rămână, dar trebuie să recunoaștem că era ținută la un nivel care nu s-a mai atins. Miticisemele lui voioase presupuneau un public de o certă fineță. Traducând vorbă cu vorbă idiotisme, G. Ranetti compunea poezii franceze în genul acesta:

*J'aimais ton visage si charmant
Ta voix si pure, si douce, si belle
Tu m'as mangé roti enfant
En me tirant sur la ficelle!*

*Je sais, maintenant, combien
D'argent te paie la peau, infame!*

*Va-t-en, et que tu ne me vois
Que quand tu verrais ton chingon;
Tu ne me fais ni chaud ni froid,
Va-t-en . . . Dommage en champignons!*

**Mulțumim Bibliotecii Județene „N.Iorga”,
domnului director Nicolae Boaru,
pentru că ne-a dat permisiunea de a fotografia coperta primei
ediții „Romeo și Julieta la Mizil”, din 1907, ediție tipărită la
Tipografia Curții Regale, F GOBL FII, în 1907**

... de George Ranetti

„Pe celălalt tărâm, o Plug,”
„Zecimi de mii de inși !... Toți fug”
„În fața Tunului năpraznic!...”
„Zău, recunoaște: fuși obraznic!”

Sărmanul Plug rămase o clipă
Îngândurat.

Unui puternic îngâmfat
E greu să-i dai răspuns în pripă.
Dar, după ce se chibzui,
Grăi:

— „Mărturisesc cu resemnare:”
„Puterea ta este mai mare,”
„O Tun”
„Nebun!”

„Și-și închină fața sa plânsă”
„Mărturisește și tu însă”
„Ca și eu deși nu-s fălos”
„Pe lumea asta-s de folos!”
„Urgia ta pustiitoare”
„Distruge sate si ogoare,”
„Și ori pe unde treci lași gol,”
„Ruina, jale și pârjol!”
„Ș-atunci vin eu, Plug oropsit,”
„Și dreg ce tu ai nimicit:”
„Colibele nefericite”
„Și lanurile aurite,”
„Ca-n urma brazdei Plugului”
„Cresc spicele belșugului,”
„Și nu-i pamânt mai mult bogat”
„Ca cel cu sânge îngrășat!”

Așa vorbiră plug și tun
Pe drumul micului cătun.
Dar, iată, după un tufau
Le iese-n cale un țăran,
Care le zise: — „Pace vouă!”
„Unelte sunteți amândouă”
„De o potrive de utile:”
„Tu, mândre tun, ești vitejia,”
„Tu, plug umil, ești hârnicial!”
„Și trebuie sa vă legați”
„Ca frați!”
„Și, mai ales, să nu uitați”
„Ca eu țăranu-n veci jertfit,”
„Ca mucenicul osândit”
„Să piară pe aprinsul rug, —”
„Eu mânuesc și tun și plug!”

Pseudonimele lui Ranetti

Sorj Delamizil, Romeo, Tarascon, Gh. Biciușcă, Kiriak Napadarjan, Contele de Tekinghiol, Prințul Ghiță, Coco, Cyrano, Sandernagor, Ghiță Delagambinus, Ghiță de la Gambinus, Trubadur, Nicollo Mascalconi, Nea Iorgu, Bonvivant, Nae Saltimbancu, Sandy, Mitu Ologu, M. Dyk, A. Sc. Unsu, August Prostu, Fasonel, Mizoghin, Herr Profesor, Toby Ortodox, Farfara, Ghiță Lacoșon, Marchizul de Cogealac, G. Astronomu, Don Juan, Vendetta, Filifison, Kilsifon, Kneaz Brat - Divan, Costache Sucitu, Gigică, Inimă Acară, V.V. Rîță, Midi, Miică Keferescu, Dom' Tănase, St. Georgescu, Un june, Miron O. Sița, Sarsailă, Craiu de Ghindă, Giumbuzescu, O Cătănă, Generalul Ave Rex, General P. Zmeth, Make Cozonake, bun Român, Karta - Boche, I. Grecu, Ghiță Ghinion, Kiriak Napadăboa, Năiță Idiotu, Șprîțman, G. R.

Un crâmpoi de copilărie

Ce Althanasie eu am făcut copilărie? Întrebă-te tu, că am absolvit o clasă la Liceul din Mizil. Și, mărturisesc fără stăruie, că mi-a fost o impresie profundă amuzantă. Să vezi cum...

Trebând să fie înscris în lista Sf. Petru și Paul din Ploiești, răspunsul la întrebarea: "Care este numele tău?" a fost: "Althanasie". Înscris în lista cu corăbii în toate clasele, a sosit o zi în școala noastră și profesorul de latină, un om deosebit de inteligent, a spus: "Althanasie, care este numele tău în limba latină?".

— Înscris în lista cu corăbii în toate clasele, a sosit o zi în școala noastră și profesorul de latină, un om deosebit de inteligent, a spus: "Althanasie, care este numele tău în limba latină?".

— Înscris în lista cu corăbii în toate clasele, a sosit o zi în școala noastră și profesorul de latină, un om deosebit de inteligent, a spus: "Althanasie, care este numele tău în limba latină?".

stare limba latinescă și cum se li dorea să fim alături de tovarășii mei de copilărie ca să văd seroa în grădina com-românească înălțându-se aerul și cum -înșelă-mă exisit asomă între tainicilor verii tufșuri!

Tar pe Althanasie o așteream și mai stralucea, pe lângă cea dinaintea traducerii mai complicată la care m-a scutit bu-mul și lăsați „Popu” lansează așa: „Procură Althanasie dinuș dinuș labant: Nuntorem et Amuligam”.

Vai de capul meu cât am studiat și pă-tinut, pe lângă studiul meu de pământ (ceci o vorbă primară, căci d'abia terminasem clasa patra idem), pe când vene ratiunii pro-mă „antrenă” pentru a re-prezentă la examenul de admitere la școala pșteană șampionatul Mășinilor!

Și d'ala, acum, când sunt la ordinea zilei pe deoparte examenul de admitere, iar pe de altă parte clasa Althanasie și a răbotalilor ce trebuie să facă în fa-voarea cauzii latinității, s'a răscălit în fundul sufletului meu toată dragăia sus-ținerii acestor amintiri din copilărie, și declar că li deplâng, cu dragoste me-tamorfică, pe școala clasa li se va tulbură odihna vespertină așterea cu școala de a se face dintr'iești șampionul Ardealului, precum Popa din urbea mea natală născu-odinosă să facă din mine șampionul Mășinilor!

— Sorj Delamizil

Un ecou de peste mări

Dăți Nistru păruța Tian
Tiu Nistru păruța Tian
Că țineți afară dreptate
Sădă în școala
P'ar face, ca un Căvar.
A școala unitate,
Dăți Tiu Nistru
Tiu Nistru ar veni
La școala
Școala școala ar oferi
Tăcărul prim-ministru!

— Sorj Delamizil

PIVINTELE LA DEALUL ZORILOR

Sunt unicile în țară care posedă în depozit **1.500.000 LITRI VINURI**

Și le pun la dispoziția numeroasei sale clientele cu prețuri convenabile

Expediați în toate țările în BUTOIAȘI și LAZI

PREFURI CURENTE LA CERERE

Depozitul se găsește în Depozitul Căminului nr. 1 și pe la toate țările

Amintiri despre o mare Furnică

Furnica a fost cea mai năbădăioasă revistă de satiră și umor din câte au apărut la noi în trecut. A făcut, de-a lungul existenței sale de un sfert de secol (1904-1930), multe zile fripte – cum se spune și multe nopți de nesomn celor mai simandicoase figuri politice ale vremii, în frunte cu regele.

G. Ranetti și N.D. Țăranu au dus-o numai în procese intentate de cei ce se considerau calomniați; dar nu s-au lăsat intimidați. În primul an de apariție, pentru a se face cunoscută, revista organiza și diferite manifestări publice – și acestea tot umoristice.

În iulie 1905, bunăoară, a deschis o cârciumă în Cișmigiu. Durata întreprinderii a fost de 12 ore, o zi întreagă, seara cei doi directori declarându-se în stare de faliment, deoarece toți invitații la inaugurare, în frunte cu actorul Ion Brezeanu, băuseră pe gratis.

(În fotografie: personalul redacției și principalii invitați în fața cârciumii Furnica, înainte de faliment.)

CAȚAVENCII DE ALTĂ DATĂ

de Silvia CRAUS

Nikipercea cenzurat

Primul ziar umoristic care figurează în istoria presei românești a fost „Țânțaru” cu ale lui „Perdele de fier, Depeșe telefonice și Țânțarîmuri”, e drept cu o viață extrem de scurtă - 28 februarie - 15 august 1859. A apărut sub conducerea lui C.A. Rosetti, în colaborare cu N.T. Orășanu. *Nikipercea*, cunoscut ca fiind ca „cea mai însemnată revistă satirică românească”, era o publicație ce se pretindea „antidinastică” și care avea să-și schimbe des numele, din cauza cenzurii.

A doua jumătate a secolului XIX și începutul secolului XX a reprezentat epoca de aur a presei umoristice. Numai în București existau 300 de reviste satirice. Și numele ziarelor *erau de așa natura: Satyrul, Satira, Moș Teacă, Urlătoarea, Veselia.*

În 1901 apare *Zeflemeua*, sub direcția celebrului Giorgio Ranetti, care „își propune să demaște șarlatania, îmbracată în haine pompoase, să combată necinstea cocoțată sus”.

Atac la odraslele Guvernului

Giorgio Ranetti era cunoscut pentru articolele sale acide. Dar lovitura de presă a lui Ranetti rămâne celebra „Furnică”, revistă care avea să apară prima dată în 1904. Pe lângă articolele înțepătoare, agresive la adresa Guvernului, sarea și piperul au fost date de caricaturile lui Ary Murnu.

Să te ferească Dumnezeu să faci politică în România! Țara noastră ar trebui poreclită nu Belgia, ci Trichileștii Orientului, fiindcă adesea îmi face impresia unei mici mahalale a Europei civilizate”, așa începea Ranetti, tableta sa „Din mahalaua noastră politică”, publicată în octombrie 1913. Ținta: conservatorul Petre Carp, fost prim-ministru și președinte al Consiliului de miniștri și Alexandru Bădărașu, ministrul Lucrărilor Publice de atunci.

Personajele articolului sunt „progeniturile” celor doi politicieni: Grigore Carp care a obținut un post de administrator în Capitala și Mircea Badarau care s-ar fi „pricopsit cu o mașină de la ministerul lui taica-său și încă 3000 de lei pentru că a făcut-o pe automobilistul în campania din Bulgaria”.

Effendi Alecu Bey Davila Pasa

Este cert că subiectele preferate ale *Furnicii* erau politicienii, conservatori sau liberali, fără distincție. Dar nici viața mondenă a orașului nu era trecută cu vederea. Alexandru Davila, directorul Teatrului Național nu lipsea din paginile *Furnicii*. Zvonul ca Davila ar demisiona din cauza că nu s-ar fi aprobat o mărire de buget la Teatru, irita curiozitatea lui

Sarsailă (unul dintre pseudonimele lui Ranetti). Sarsailă explică motivul cererii neîmplinite a lui Davila? „Amicul, vechiul și bunul nostru amic d. Alecu Davila, directorul Teatrului Național, a făcut mai multe angajamente în vacanță. Firește au fost angajate în special actrițe nostime, căci d. Davila e incorijibil: când nu’și da arama, își da haremul pe fata”. Și continua atribuindu-i directorului o porecla orientala: Effendi Alecu Bey Davila Pasa.

Mita Biciclista exista!

Multe dintre porecele date de *Furnica* anumitor personaje ale vremii persistă și acum în limbajul urban. Să știți că Mita Biciclista chiar a existat? Pe numele ei Maria Mihăescu, Mița Biciclista ar putea fi asemuită ca frumusețe, de ce nu, cu Elena Udrea. Diferența constă în faptul că Udrea era „apropiată” lui Bănescu prin natura funcției iar Mița Biciclista de suspușii vremii prin natura grației.

Dintre cuceririle sentimentale ale Miței se zvonea că făceau parte Grigorescu, Goga sau chiar regele Ferdinand și C. Disescu, „ministru de instrucție”. Mita era „o materialista”. După cum dezvăluie *Furnica*, în 1914, Mița se capătă cu un comision de 4000 de lei după ce ministrul Disescu a cumpărat o mașină „cu o sumă mult mai mare decât valoarea sa reală, numai cedând dulcilor presiuni ale bunei sale amice”. Ce fel de presiuni? Gheorghe Biciușcă - același Ranetti - ne dezvăluie: „Disescu se afla în momentul tranzacției chiar în budoarul Mitei. Atacurile la adresa sa o fac pe Mihaesca să spună: „Știi cine m-a botezat Mița Biciclista? Porcul de Ranetti, care se lua de toată lumea, nu l-ar rabda pământul”.

Amicii dați la gazetă

Mița Biciclista, Davila, Carp, Bădărașu, Maiorescu sau Take Ionescu nu erau singurii care se simțeau ofențați de atacurile *Furnicii*. N. Fonton, reprezentantul rus în România în perioada 1897-1902, luat peste picior, s-a dus la Palat să se plângă. Carol I l-a calmat, arătându-i exemplare din aceeași *Furnica* în care și el era badjocorit prin cuvinte și caricaturi, mult mai „tietoare”.

Faptul că membri Casei Regale nu au ripostat niciodată la articolele din *Furnica* nu este un caz singular. Actorul Iancu Brezeanu, a cărui reputație de mare băutor se datora aceluiași Ranetti, continua să fie prieten apropiat al acestuia, petrecând împreună prin cafenelele Bucureștiului.

(Articol preluat din săptămânalul „Ieșeanul”) 08
Noiembrie 2005

EVENIMENT EDITORIAL ÎN LICEUL NOSTRU:

O istorie a literaturii române desenată de marii graficieni ai lumii

Volumul „O istorie a literaturii române desenată de marii graficieni ai lumii” are 417 pagini, a apărut în ianuarie 2009 la editura Muzeului Național al Literaturii Române, conține 3477 de caricaturi și grafică, fiind tipărit în condiții grafice excepționale.

Redăm mai jos o parte din prefața pe care Lucian Chișu, directorul Muzeului Național al Literaturii Române, a scris-o pentru acest volum.

„Fără a avea sentimentul că greșesc în vreun fel, afirm că volumul de față poate fi considerat un omagiu al acestor artiști-desenatori adus culturii române, gest pentru care ar trebui să le mulțumim.

Meritul cel mai însemnat îi aparține lui Nicolae Ioniță. Prin urmare poate să și-l asume și să-i fie recunoscut la nivel național. Spre deosebire de instituțiile și organismele culturale abilitate a promova imaginea literaturii noastre în străinătate – care apelează de obicei la aceiași turiști culturali, pe cheltuieli împovărătoare și, uneori, cu efecte criticabile, Nicolae Ioniță a obținut, fără costuri, dar cu imense beneficii, același efect. I-a antrenat pe graficienii și caricaturiștii străini, mulți dintre ei celebri în lumea graficii și caricaturi din țara lor și de pretutindeni, într-un autentic dialog cu personalitățile literaturii române. Tot ceea ce la prima vedere au realizat în folosul lor se răsfrânge în avantajul literaturii noastre. Nu este deloc puțin, este absolut remarcabil.”

Recent lansat la editura Muzeului Național al Literaturii Române, acest album la realizarea căruia au contribuit peste o mie de artiști din 128 de țări, de pe toate continentele, se constituie într-o promovare fără egal a României, făcută de mari personalități ale culturii din fiecare țară în parte, personalități care sunt și importanți formatori de opinie în țările lor. Este o

*George și Agatha Bacovia
în viziunea chinezului Wu Jianjun*

punte unică între România și restul lumii creată de artiști din toată lumea. Volumul costă 65 de RON.

Cine este Nicolae Ioniță?

Nicolae Ioniță s-a născut la Ploiești în anul 1951 și a urmat Studiile Superioare Tehnice. Este președintele departamentului pentru Europa de Est al organizației internaționale a caricaturiștilor “Cartoonists Rights Network”.

A debutat în 1969 la revista „Urzica”. A publicat peste 3000 de caricaturi atât în publicații românești: „România Liberă”, „Curentul”, „Ziarul Financiar”, „România Literară”, cât și în străinătate: Serbia, Bulgaria, Croația, Franța, Japonia, Moldova, Rusia, SUA etc. Ioniță și-a prezentat caricaturile în numeroase expoziții internaționale din Australia, Belgia, Brazilia, Canada, China, Croația, Cuba, Marea Britanie, Franța, Grecia, Iran, Israel, Italia, Coreea etc. I-au fost acordate 27 premii românești și 24 internaționale, printre care: “Special Prize”- Aksehir (1998-Turquia), “Honorary Award” (1995-Teheran Iran), “Excellency Prize”(1987-Tokyo), “Le Grand Prix d’Honneur”- Anglet (1984-Francia), Premiul “San Remo” (1980- Italia).

Dintre miile de caricaturi și portrete pe care le-a adunat, se remarcă expoziția de portrete ale marelui dramaturg Ion Luca Caragiale (1852-1912) care conține 250 de desene din marea colecție mondială de gen.

Ioniță a primit peste 1.500 de portretizări ale lui Caragiale din partea unor artiști graficieni și caricaturiști din 123 de țări. Această colecție a devenit un record **Guinness Book** omologat pentru cel mai portretizat autor din lume.

Preluat de pe:

www.stiatica.scienceline.ro/CARAGIALE__CEL_MAI_PORTRETIZAT_SCRIITOR_DIN_LUME_5363_590_1.html

UN AN DE DEZBATERI ÎN PORT@LEU

scurtă descriere a acestei reviste

www.cartesiarte.ro

În arhivele anuale, care se deschid foarte ușor chiar din frontispiciul revistei noastre, s-au adunat douăsprezece numere. Două numere experimentale în anul 2008 și zece, incluzându-l și pe acesta, în anul 2009[...].

Prin aceasta, încercăm să definim și concepția care ne-a condus la alcătuirea revistei noastre electronice ca una de dezbatere, fiecare dintre cele șase pagini constituindu-se de fapt ca o publicație de sine stătătoare pe tematica pe care și-o propune, începând cu primele care sunt dedicate politicilor de dezvoltare socială, cele ce urmează căutând afirmarea politicilor culturale și susținerea creației artistice românești și ultima, care este o miscelaneuă aplicată în special asupra impactului internetului cu creația artistică și literară, creația modalităților noi de exprimare publicistică și chiar creația anonimă, spontană, provenind în egală măsură din căutări tehnice sau din dorința de afirmare a unui anumit spirit de epocă adică, în ultimă instanță, creația folclorică pe care o produce acest nou mod de comunicare. Și, pentru că am pomenit mai înainte termenul „academic”, precizăm că nu e vorba de rigorile clasicizante ale ștaifului academic, ci de esența vie a comunicării și dezbaterii în termeni cât se poate de sinceri, deschiși și moderni, chiar iconoclaști dacă provoacă prin aceasta o adâncire a discuției și, în ori ce caz novatori, lărgind orizontul domeniului respectiv, găsindu-i elementele confinii cu alte domenii. Tocmai din acest motiv, cele șase pagini, ca șase publicații pe câte o anumită temă, nu păstrează titluri fixe; ci și le adaptează conform părerilor, atitudinilor și inovațiilor pe care le primim

de la cât mai mulți colaboratori.

Deci, o revistă de dezbatere și atitudine chiar și prin creațiile literare sau artistice pe care le publică, și nu de consemnare. [...] Portalul nostru are în centrul paginii principale meniurile intitulate „Flux de știri” și „Harta culturală a României contemporane”, iar pentru punerea în valoare a creației românești prin carte are, în coloana din dreapta paginii principale, „Vitrina editurii noastre on-line” care promovează „Un autor român pe săptămână” tocmai pentru ca, în lupta nedreaptă cu traducerile de tipărituri comerciale, să atragă atenția asupra valorilor aflătoare în cultura noastră.

În acest mod, apariția de zece ori pe an a revistei vine să completeze celelalte meniuri ale portalului www.cartesiarte.ro destinate informației, lecturii, învățământului școlar și învățământului continuu, contactelor directe dintre autori și cititori, popularizării literaturii contemporane românești, ca și forme mai noi de exprimare „pe blog” a gândurilor personale. Ținem paginile noastre virtuale la dispoziția oricui poate servi cu profesionalism aceste direcții tematice dar, conștienți de riscurile căderii în derizoriul lipsei de profesionalism publicistic pe care le prezintă libertatea tiparului ca și această invenție de scriere pe blog a tot ce-i trece oricui prin minte, **ne propunem un filtru cât se poate de atent față de diletantism, amatorism, veleitarism** (s.n) și altor agresivități la adresa creației artistice, organizând chiar o dezbatere în sensul acesta.

Corneliu Leu

FEMEIA, FIE EA REGINĂ...

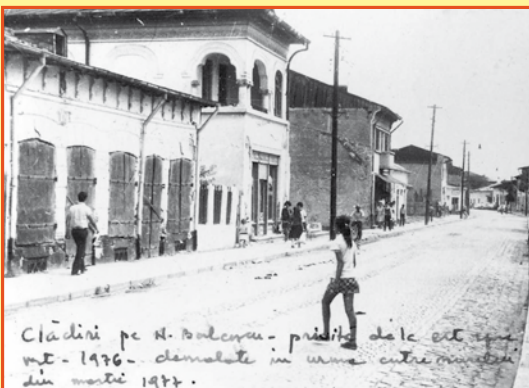
- fragment dintr-un nou roman de Corneliu LEU -

După moartea copilei păru să-și amintească de Brătianu. Și-o fi amintit de el ca prieten, posibil aliat într-o viață politică pe care ea o privea, într-adevăr, cu nobila detașare a nebuniei artistice? Sau ca bărbat, ca haiduc frumos spre cuceritorul declin încărunit al vârstei, bărbatul experimentat ale cărui sensibilități sunt chiar antiromantice și căruia îi mărturisise cea mai intelectuală admirație: cea livrescă, susținută mai mult de imaginația ei incitată de lecturi, decât de porniri senzuale pe care nu i le-ar fi permis starea avansată a sarcinii. Bunul simț - care la el era funciar în ciuda tuturor durităților pe care le învățase în lunga carieră politică, iar ea, ca orice om sensibil și bine cultivat, îl avea mai dezvoltat - dăduse tatonării lor trecute acel aer camaraderesc și intelectual care lasă o amintire plăcută, ca o trecere pe lângă o iluzorie posibilitate de sublim pe care o înțeleg concomitent două suflete chiar și fără să-și mărturisească unul altuia acest lucru.

Dar, în același timp, o plasase în planul trecutului care nu se mai reia niciodată cu aceeași intensitate, și farmecul lui rămâne amintirea, ocazia ratată a unei apropieri, posibilul nedus până la capăt și transformat într-o mică nostalgie așezată stângaci pe raftul cu suvenire, licărind de acolo dar ne mai având îndeajunsă lumină pentru a se răstălmăci în stare prezentă.

Romanul întreg, ca de altfel și alte romane ale prozatorului Corneliu Leu, sau ale altor scriitori, le găsiți pe www.cartesiarte.ro

II **IERI și de ALALTĂIERI****Mizilul de****IERI și de ALALTĂIERI**

- 1529** – prima mențiune documentară pare a fi cea din catastifele Brașovului
- 1585** – atestat documentar sub numele de *Esteu*
- 1591** – consemnat ca *Istău*. Ulterior satul a fost al lui C. Brâncoveanu, care își construiește case domnești la via Corbeanca, Dealul Dumbrăvii și înființează un târg anual, ca acela al *Drăgaicei*
- 1790** – este contruită prima biserică
- 1830** – declarat oraș
- XVIII** – funcționează o stație a poștei de cai (**menzil**), de la care provine numele actual al orașului
- XIX** – epoca de apogeu
- 1857** – prima școală construită de boierul Ion Crăciunescu
- 1902** – ia ființă, grație primarului L. Condeescu, școala elementară de meserii, apoi liceu.

Mizilul, perspectivă generală

Mizilul este oraș de 178 de ani, având o istorie de mică urbe pitorească, plină de viață de peste 4 secole. Așezat favorabil la granița dintre 2 județe, 2 regiuni, amplasat pe paralela 45° latitudine nordică, cu o istorie și identitate aparte, are șansa de a deveni un model de comunitate urbană mică, oferind altceva decât tumultul marilor centre urbane sau îndeletnicirile tipice mediului rural.

Mizilul în literatură

Mizilul și figurile sale ca imagine tipică a micii urbe provinciale au fost portretizate în opera celui mai mare dramaturg român – Ion Luca Caragiale – *O zi solemnă*, dar și în alte scrieri precum cea a lui Geo Bogza – *O sută șaptezeci și cinci minute la Mizil*, George Ranetti – *Romeo și Julieta la Mizil*, în relatările poetului Mihai Negulescu, din *Fântânele*, în amintirile poetului Petre Strihan, în povestirile lui Joachim Botez din volumul *Însemnările unui Belfer*, *Minerva la Mizil*, *De la Piatra la Mizil* și *Împușcat la Mizil*, sau, după 2000, în textele în proză ale mizileanului Cosmin Manolache, cum ar fi romanul **Ce față cumplită am**.

Mizilul de

AZI

2007 – populație de 16.376 locuitori, cu o proporție de 48 % bărbați și 52 % femei.

Suprafață totală – 1931 ha, din care 432 ha intravilan, 1499 ha extravilan.

Localizat în SE județului Prahova, la granița cu județul Buzău, 35 km față de Ploiești și Buzău.

Mizilul este singura localitate urbană din România așezată pe paralela 45°N.

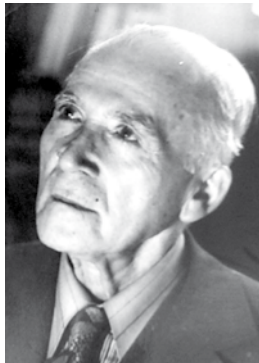
Drumul European E 577 Ploiești – Buzău – cea mai importantă artera rutieră care traversează Mizilul și care se leagă capitala țării, București, de Moldova.

Situat în apropierea vestitelor podgorii ale Tohanilor, Istriței și Pietroaselor.

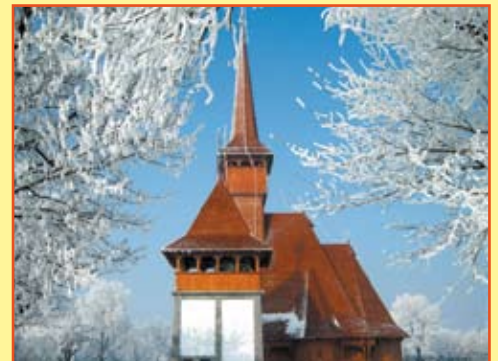
În **oraș** funcționează fabrici de poliuretan, mobilă, saltele, armament, produse alimentare. Orașul este și centru viticol pentru podgoria *Dealul Mare*.

Personalitățile Mizilului

- ▶ Grigore Tocilescu (1850-1909), vicepreședinte al Academiei Române, secretar de stat, profesor universitar, directorul Muzeului Național de Istorie, epigrafist, autor al Marelui Dicționar Geografic.
- ▶ George Ranetti (1875-1928), poet, publicist, editorul revistei satirice *Furnica timp de aproape 30 de ani*.
- ▶ Agatha Bacovia (1895-1981), născută Grigorescu, soția lui George Bacovia; poetă simbolistă minoră. Are marele merit că a avut grijă de poet, s-a zbatut ca opera lui să fie valorificată pe deplin.
- ▶ Octav Mayer (1895-1966), matematician, membru titular al Academiei Române.
- ▶ Petre Strihan (1899-1990), poet, profesor universitar, subsecretar de stat, deținut politic, a fost condamnat la 10 ani de temniță grea, prin sentința nr. 27 din 6 Februarie 1948, în lot cu Mircea Cancicov, (a murit în închisoare).
- ▶ Cătălin Avramescu (n.1967), profesor universitar de filozofie, publicist, șef al cancelariei prezidențiale din 2008.

AZI

fi banii. Șomeri nu mai sunt, că au plecat la căpșune, manifestații și greve – nu prea, că au intrat sindicaliștii în Guvern. Caricatura nu mai are nici un impact, acum poți critica pe oricine. Și totuși, acum, ar fi atâtea surse de inspirație...

Prea multe. Atunci doar pe unul îl critici. Acum sunt atâtea subiecte, că poți să faci grămezi de cărți de caricaturi, dar nu le cumpără nimeni. Am făcut două albume: Pe urmele mele și *Manual de publicitate* - vol. II. Nu le-am vândut.

De ce ați ales caricatura ca modalitate de exprimare?

Pentru că m-am gândit că nu trebuie să știi să desenezi bine. Oricât de strâmb ai desena, tot caricatură iese.

(Interviu preluat din revista *Avantaje*. Data publicării: 19.10.2005)

Octavian Paler despre Mihai Stănescu

Farmecul și cruzimea unui artist inoportun

Îmi e drag acest artist subversiv pe care nu l-am văzut niciodată sumbru, încruntat, revoltat; care te privește cu o inocență perfidă și surâde mereu, de parcă și-ar cere scuze pentru ironia lui nimicitoare. Dacă nu i-aș fi văzut desenele, n-aș fi crezut că e capabil de curajul unui kamikaze. Și am impresia că norocul lui Mihai Stănescu, în anii din urmă, a stat în farmecul lui, capabil să „corupă”, să îmblânzească, să exorcizeze „vigilența” represiunii.

Îmi aduc aminte cum umbla vara trecută la mare, prin holul Casei Scriitorilor de la Neptun, cu o sacoșă în care se afla, împachetată, o carte subversivă, aceasta, pregătită pentru a fi trimisă în Franța să fie tipărită acolo, căci aici „nu nu era momentul”. De fapt nimeni nu bănuia că Mihai Stănescu avea impertinența să umble prin Neptun, la câțiva pași de „rezervația” unei dictaturi care nu gusta ironia, cu corpul delict al intenției sale de recidivă: întrucât i se mai tipărise o carte în Franța. Eu am aflat după ce mi-a întins pachetul, rugându-mă să mă uit, firește, de unul singur, la desenele sale. M-am dus în cameră și am înțeles, de la copertă, că Mihai Stănescu se hotărâse

să rămână el însuși, să nu dea înapoi, să nu ia parte la ravagiile înțelepciunii, să fie incomod și inoportun. De fapt marea valoare a acestui artist cu alură de om de lume pleacă din inoportunitatea lui. Într-un moment în care prudența devenise o formă de complicitate, el și-a luat admirabila libertate de a-i ridiculiza pe cei care mizau pe frica noastră.

Și mi-aș permite să atrag atenția asupra unui amănunt. Acum toată lumea detestă în gura mare dictatura. Desenele lui Mihai Stănescu pot să pară, din acest punct de vedere, aproape conformiste. Dar priviți-le cu ochii cu care le-am privit eu, în august 1989, când nimeni nu știa dacă se va termina vreodată coșmarul prin care orbecăiam, așteptând un miracol care părea să se îndepărteze pe măsură ce-l așteptam mai mult. Atunci veți înțelege mai bine, cred, cât de gravă e seriozitatea de sub răsul lui Mihai Stănescu.

(Text preluat din volumul de caricaturi *Acum nu e momentul*, de Mihai Stănescu, publicat în ianuarie 1990, sub egida Uniunii Artiștilor Plastici din România)

Andrei Pleșu despre Mihai Stănescu

Mihai Stănescu a scris, în ultimii ani, istoria comică a unei tragedii. A reușit să păstreze firescul răsului într-o lume smintită și să supraviețuiască senin în plin dezastru. Ne-a ajutat pe toți să supraviețuim. A fost prilejul permanent și salutare subversiunii. În expozițiile sale am învățat să surâdem complice necunoscutului de-alături, să ne solidarizăm în jurul unei aluzii de revoltă, să ne păstrăm sănătatea lăuntrică în ciuda indigențelor de tot felul la care eram constrânși. Glumele sale deveniseră folclor, prezența sa – o garanție de (oricât de precară) normalitate.

Mihai Stănescu nu e totuși, un artist al satirei de circumstanță. E, în desenele sale, un demon al actualității perpetue, un demon care ne face să râdem, indiferent de conjuncturi și pe care conjuncturile – indiferent de culoarea lor politică – vor fi înclinate să-l interzică...

(Text preluat din volumul de caricaturi *Acum nu e momentul*, de Mihai Stănescu, publicat în ianuarie 1990, sub egida Uniunii Artiștilor Plastici din România)

Puric Dan-Liviu**DATA ȘI LOCUL NAȘTERII:**
12 februarie 1959, Buzău**STUDII:**

1974-1978 – Liceul de Artă „Nicolae Tonitza”, București
 1981-1985 – Academia de Teatru și Film, București
 1985-1988 – Actor al Teatrului „Mihai Eminescu”, Botoșani
 1988- Actor al Teatrului Național „Ion Luca Caragiale”, Buc.
 Director artistic al Centrului Cultural European din Buc.

URMUZ în One Man Show-ul după textele lui Urmuz, regia Cătălina Buzoianu
 ARLECHINO în „Doi gemeni venețieni” de Carlo Goldoni, regia Vlad Mugur
 EMINESCU în „Dragoste” de Cristian Tiberiu Popescu, regia Grigore Gonța
 KHLESTAKOV în „Inspector General/Revizorul” de N. Gogol, regia Serghei Cerkasski
 RICĂ VENTURIANO în „O noapte furtunoasă” de I.L. Caragiale, regia Felix Alexa
 ION în „Idolul și Ion Anapoda de G. M. Zamfirescu, regia Ion Cojar

Spectacole scrise și regizate:

SECVENȚE – spectacol de dans și pantomimă,
 PANTOMIMIA – spectacol de dans și pantomimă
 TOUJOURS L'AMOUR – teatru vizual,
 COSTUMELE – teatru vizual,
 MADE IN ROMANIA – teatru vizual, VIS – one man show, teatru vizual
 HIC SUNT LEONES – teatru vizual și modă, DON

ACTIVITATE ARTISTICĂ:

Cinema: co-producător al filmului „Tinerețe ruptă”, regia Mari Marek
Televiziune: Inregistrări pentru BBC-Royal College, SAT 3, R.T.L., Televiziunea Română, Paramount

Teatru: (roluri principale)

TRUFFALDINO în „Slugă la doi stăpâni” de Carlo Goldoni, regia Laurian Oniga
 SIR ANDREW AGUECHEEK în „A douăsprezecea noapte” de W. Shakespeare, regia Andrei Șerban
 RADU în „Cruciada Copiilor” de Lucian Blaga, regia Laurian Oniga

QUIJOTE – teatru vizual

Turnee internaționale împreună cu trupa TNB: Paris, Milano, Edinburgh, Sao Paolo

Turnee internaționale cu spectacolele proprii de teatru vizual, dans și pantomimă:

Viena, Belfast, Berlin, Frankfurt, Leipzig, Oldenburg, Jena, St. Croix, Thun, Interlaken, Lusanne, Novi Sad, Veneția, Phenian, Chicago, Paris, Sète, Lille, Tel Aviv, Gyor Skopje, Cairo

Turnee cu „Pantomimia”: Lille, Gyor, Skopje, Cairo

Turnee și festivaluri internaționale cu „Toujours L'Amour”:
 Festivalul Internațional de Pantomimă, Viena – Austria
 Festivalul Internațional de teatru/pantomimă, Leipzig – Germania, Festivalul Internațional de mimă, St. Croix – Elveția, Festivalul Internațional de Comedie, Madrid – Spania, Festivalul Internațional din Cetatea Suwon Hwasung – Coreea de Sud, Festivalul London Gate – Marea Britani, Turneu în Menden, Koln, Hanovra (Expoziția Mondială) – Germania, Turneu în Franța – Paris, Nisa, Marsillia (Toursky Theater)
 Turneu în Luxembourg, Turneu în El Escorial, Madrid, Fuenlabrada – Spania, Turneu în Varșovia – Polonia, Turneu la Melbourne, Sidney – Australia

Umorul învie?

Bășcălia asasinează.

Umorul îndheaptă.

Bășcălia frânge!

Umorul nu râde de orice.

Bășcălia da.

Umorul nu se atinge de cele sfinte.

Bășcălia pe toate le murdărește.

Umorul la român este râs creștin.

Nu rănește.

Bășcălia este râsul comunist,

Ce pe toate le terfelește.

Umorul lămurește.

Bășcălia crează confuzie.

Umorul ne-a dat dăinuire

În timp ca neam.

Bășcălia ne distruge ca nație.

Umorul românesc este copilul cel frumos al „râsului dacic” cel salvator de moarte.

Bășcălia este copilul râsului ateu, comunist, râsul asasin al rostului vieții.

Fie ca voi să scoateți apa vie din fântâna umorului românesc dăruind-o mai departe și să zidiți pentru totdeauna sub stâncile tari ale sufletului dumneavoastră frumos apa otrăvită a bășcăliei.

, Turneu la Irkutsk,
Murmansk – Rusia,
„Ultima expoziție mondială a
secolului”, Lisabona , „Programul
Internațional pentru Artiști –
Chicago”, Chicago

Turnee internaționale cu “Visul”:

Sête, Marsillia (Toursky Theatre), Paris (UNESCO) – Franța,
Berlin, Oldenburg, Oslo, Chicago, Tel Aviv, Chișinău,
Belfast, Ljubljana, Zurich

Turnee internaționale cu “Don Quijote”:

Russisches Haus, Berlin, Cadogan Hall, Londo, Espace
de Pierre Cardin, Bozar Salle M, Bruxelles Teatro
Alcazar, Madrid ,Teatro Cervantes, Alcala de Henares,
Akzent Theater, Viena.

Premii și Medalii obținute:

1987 – Marele premiu al Festivalului Internațional de Film,
Costinești – România, pentru one-man-show
1989 – Marele Premiu la Festivalul Național de Teatru din
București – România, pentru one-man show
1990 – Premiul Arena de Aur la Festivalul Internațional de
Film de la Pola – Yugoslavia
1992 – Premiul special la Festivalul de Pantomimă din St.
Croix – Elveția
1996 – Premiul special al Programului Internațional pentru
Artiști – Chicago pentru one-man-show
– Premiul Constantin Tănase la Festivalul de Umor pentru
rolul Vagabondul din „Omul care a văzut moartea”
1997 – Marele premiu al Asociației Internaționale a
Criticilor pentru „Toujours L’Amour”
– Ordinul Național Steaua României în gradul de Cavaler,
pentru merite excepționale în cultură, acordat de

Președintele României

– Premiul pentru interpretare
artistică în „Toujours L’Amour”,
oferit de Fundația „Silvia
Popovici”

2002 – Premiul Ministerului Culturii
și Cultelor pentru Creație în teatru
alternativ și independent, pentru
realizarea spectacolului „Made in
România”

– Marele premiu oferit de fundația
„Anastasia”

– Marele premiu UNESCO pentru
promovarea culturii românești în lume

2003 – Premiul revistei Flacăra pentru
Importante Contribuții în Arta Teatrului
Românesc

– Premiul Special pentru Performanță în
Teatrul Non-verbal oferit de UNITER

– Premiul Academiei Române „Aristizza
Romanescu” pentru Creație Interpretativă
Teatru și Film

2006 – Marele premiu al Festivalului
Internațional de Monodrama – Bitola,
Macedonia

Romeo și Julieta la Mizil *jucată în țară*

Dan Puric – Romeo/Mișu, la Botoșani, acum 25 de ani

ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL, jucată în 1985 de Teatrul din Botoșani

“Prima experiență se petrece în... Botoșani, este vorba de Teatrul „Mihai Eminescu”. Era directoare Lucia Olaru Nenati și am montat ROMEO ȘI JULIETA LA MIZIL. Era o trupă tânără, venită direct de pe băncile IATC, era printre ei Dan Puric și spectacolul nu era rău deloc. S-a și jucat, de altfel, destul de mult.”

director de scenă: MIHAI MĂLAIMARE
asistent regie: VALERIAN RĂCILĂ
designer: RODICA ROȘU
designer costume: RODICA ROȘU
Muzica: FLORIAN IONESCU
Coregrafie: MARIAN SUSU

Distribuția: DOM GHIȚĂ: BUZEA TEODOR
FRUSINA: GALBEN ADRIANA
IONIȚĂ: CONSTANTIN GHINIȚĂ
VETA: IONESCU MARIA ROXANA
CONU NAE: MIHAI PĂUNESCU
DAN PURIC: MIȘU
LEONIDA VALERIAN RĂCILĂ
MADAM ȘNIȚEL: ION SUSLĂNESCU
MARIȚA: VATAMANU VIORICA

Programul Teatrului National Radiofonic

Sâmbătă 19 iulie 2008, ora 00:00 – Teatru scurt: Romeo și Julieta... bis!” – adaptare radiofonică de
Alexandru Vișinescu după comedia „Romeo și Julieta la Mizil” de George Ranetti.

Regia artistică: Constantin Dinischiotu.

În distribuție: Mihai Mălaimare, Rodica Mandache, Radu Beligan, Ileana Stana Ionescu, Dem Rădulescu,
Rodica Popescu-Bitănescu, Dorina Lazăr, Constantin Băltărețu.

Regia de studio: Rodica Leu.

Regia muzicală: Romeo Chelaru.

Regia tehnică: Ion Mihăilescu. Înregistrare din anul 1982.

Coordonator de proiect: Domnica Tundrea.

Piesa audio poate fi găsită la adresa http://tnr.srr.ro/program/08iul14_20.htm

Corneliu Leu (n. 21 iulie 1932, Medgidia, județul Constanța) este un scriitor, dramaturg și regizor de film român. Este de asemenea fondatorul mai multor organizații social-culturale.

Cine este Corneliu Leu?

fie el mizilean...

De la distanță oamenii se văd desenați, sunt aproximativi. Scriitorii capătă însă o proiectată concretă, care, dacă sunt vii, te aștepți, probabil, să ți se confirme.

Corneliu Leu vine la Mizil, la festivitatea de premiere a Concursului „Romeo și Julieta la Mizil”, de trei ani. Acaparant, incomod, profesoral adeseori, maestrul este mereu primit cu bucurie de cei care l-au cunoscut.

Orașul Mizil, prin dl. primar Emil Proșcan, și școala noastră, prin dl. director și consilier Victor Minea, l-au sprijinit necondiționat pe Corneliu Leu, alături de alte 40 de primării și instituții culturale din țară pentru instituirea Zilei Limbii Române pe 29

august.

„Țin să subliniez că eu mă simt angajat față de dumneavoastră, față de acest oraș, față de **Liceul Tocilescu**, spunea Corneliu Leu anul trecut, în cuvântul pe care l-a avut ca membru al juriului la festivitatea de premiere. Ținem și noi să-i mulțumim pentru tot ceea ce a făcut și face pentru instituția noastră.

Ne onorează această prietenie și încercăm și noi să răspundem la fel de frumos ca acela care pe 30 ianuarie, din 2007, a fost mereu prezent la Mizil, în liceul nostru.

L.B.

Volume publicate

1950 - „Asiziile și alte povestiri radiofonice”
1956 - „Ochiu Dracului” - roman
1958 - „Vârsta de aur” - roman
1958 - „Nopti dobrogene” - povestiri,
1959 - „Sângele și apa” - nuvele
1961 - „Cu mâinile noastre” - reportaje
1962 - „O familie puternică” - roman
1963 - „Viitorul al doilea” - nuvelă
1964 - „Puterea” - roman
1965 - „Balade” - povestiri
1967 - „Viața particulară a lui Constant Hagiu” - roman
1970 - „Femeia cu ochi albaștri” - roman
1968 - „Dreptul la dragoste” - nuvele
1973 - „Puterea” - roman, ed.II
1974 - „Teatru” - colecția “Rampa”
1976 - „Această viață sentimentală”
1977 - „Femeia cu ochi albaștri” - roman
1977 - „Plângerea lui Dracula” - roman,
1979 - „Patriarhii” - roman
1979 - „Teatru comentat” - volum antologic
1979 - „Reporter romantic în țară și pe glob” - antologie reportericească
1979 - „Baladele pământului natal” - Povestiri
1979 - „Romanul unei zile mari”
1978 - „Prețul dragostei, al credinței și al urii” - roman,
1982 - „Insulele” - roman
1983 - „Simboluri” - reportaje
1983 - „Romanul nopții de februarie”
1984 - „Romanul unei zile mari” -
1984 - „Rănilor soldaților învingători”,
1985 - „Romanul unui mare caracter”,
1987 - 1990 - „Faptele, Secolul, Puterea”
1989 - „Romanul unei zile mari” ed.III,
1991 - „De groază și de răs” - proze și scenarii

1992 - „Poetul ca o floare”. - roman
1992 - 1993 „O țară bogată cu țărani bogăți” - reportaj european „Realitatea”
1994 - „Anonimul Brâncovenesc” -
1995 - „Drumul spre Damasc” - roman,
1995 - „Democrația locală” - eseuri,
1996 - „Spionii birocrati” - roman
1997 - „Fiii risipitori ai Europei” - eseuri,
2001 - „Iarna iubirii” - roman,
2001 - „Cartea Episcopilor Cruciați” -
2002 - „Amintiri din Casa Scriitorilor” - volum antologic,
2002 - „The Islands” - traducere engleză a romanului „Insulele” (apărut în română în 1982) - „Realpublishers”
2003 - „Romanul Plângerilor sau Călăul lui Dracula” - roman Ed. „Realitatea”
2004 - „În gura leului - sau cronică politică a anilor 1992-2004”
2004 - Începuturile ziaristicii în România - studii și cursuri, Ed. „Realitatea”
2004 - Album aniversar „175 de ani de presă românească”, transliterări de facsimile și comentarii
2005 - „The Novel of a Great Day” - traducere prescurtată în limba engleză a „Romanului unei zile mari” 2007 - cu „Nuvele și Istorii”, începe seria de Opere definitive, urmând volumele de „Romane istorice”, „Teatru”, „Romane contemporane”, „Publicistică”, „Studii”, „Memorii”
2008 - „VEGINUL CEL BUN” - roman
2008 - În seria „OPERE DEFINITIVE CORNELIU LEU” apare volumul TEATRU
2009 - „DESPRE MERITOCRAȚIE” - studii și articole
2010 - „FEMEIA, FIE EA REGINĂ...” - roman

Teatru și televiziune

1952 - „Vremea viteazului” - serial de teatru istoric
1954 - „Cu toată viteza” - piesă în 3 acte, premieră „Teatru la Microfon”
1957 - „Poveste de iarnă” - primul spectacol de televiziune în direct
1958 - „Familia” - piesă în 3 acte, cu care se inaugurează teatrul de televiziune
1965 - „A doua dragoste” - 3 acte, premieră Teatru Constanța și Teatru TV
1966 - „Fiara” - piesă în 3 acte, premieră Teatru radiofonic și Teatru TV
1971 - „Asediul” - film artistic de lung metraj prod. „Romaniafilm”
1972 - „Femeia fericită” - piesă 3 acte, premieră Teatru Bacău și Teatru TV
1974 - „Fata bună din cer” - 3 acte, rev. „Teatru” și premieră Teatru Pitești
1976 - „Cota 2516” - film artistic de televiziune
1977 - „Profesorul Demnitate” - piesă în 3 acte, premieră Teatru Național Craiova și Teatru TV
1978 - „Casa dintre câmpuri” - film, coproducție „Romaniafilm” și TVR
1980 - „Sufletul locului” - piesă în 3 acte, Teatru TV
1980 - „Cercul spionilor” - film artistic, producție „România film”
1981 - „Dracula” premieră Teatru Sibiu
1993 - „Omul succesului” - piesă în 3 acte, Teatru Național Radiofonic
1996 - „Generalul și găinarul” - piesă în 3 acte, Teatru Național Radiofonic
1997 - „Dămăroaia Story” - piesă în 3 acte, Teatru Național Radiofonic

Cine este Daniel Cristea - Enache?

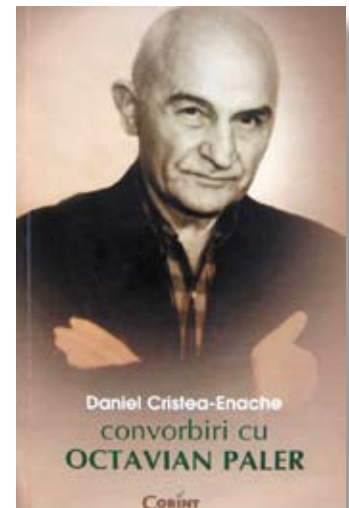
Dacă veți vedea, într-o dimineață, în metroul bucureștean supraaglomerat, un adult și un puști de opt ani citind fiecare câte un fascicul din *Evenimentul zilei*, tocmai ați dat peste criticul literar Daniel Cristea-Enache și peste băiatul lui, Matei.

Daniel Cristea-Enache are 34 de ani și este fiul adoptiv al criticului literar Valeriu Cristea. La trei ani, ocupațiunea sa preferată era păruiala cu colegii de grădiniță, la 20 era corector la *Contemporanul – Ideea Europeană*, la 22 termina, ca șef de promoție, *Facultatea de Litere a Universității București*, iar la 31 devenea doctor în Filologie al aceleiași Universități, cu calificativul *summa cum laude*.

Între timp, a mai făcut ceva cercetare, a lucrat la mai multe edituri și reviste, a luat niște premii și a scris niște cărți. În prezent, este conferențiar universitar, consilier editorial la *Editura Polirom* și cronicar literar la *România literară*. Are doi copii (Matei și Iulia), e căsătorit cu o colegă de grădiniță și consideră familia cea mai importantă realizare. Ar discuta oricând despre literatură, echipa de fotbal Universitatea Craiova din anii '80 și '90 și jocul de strategie *Age of Empires*.

Îl irită nesimțirea, fie ea manelistă sau trendy, și își dorește să fie primul (dar nu singurul) în domeniul lui. Din punctul de vedere al fiului său, Matei, i-a ieșit. Cităm de pe blog-ul puștiului: „Îmi place cel mai mult matematica și sunt cel mai bun din clasă. Tatăl meu e cel mai bun în domeniu. El este critic literar și a făcut o carte cu Octavian Paler.”

Articol preluat din Academia Cațavencu, 5 martie 2009

Despre Daniel Cristea-Enache

„Daniel Cristea-Enache se plasează la antipodul autorilor „dezinvolti” de interviuri, hărțuitori și insolenți, azi la modă, preocupați prea puțin de interlocutor și mai mult de a se pune pe ei în evidență. Criticul e însă un conlocutor cu inițiativă, deferent fără timorări și extrem de stăruitor, reclamând ducerea până la capăt, până în nuanțe a discuției în jurul unui subiect.”

Gabriel Dimisianu

„Ivit într-o generație de contestatari, Daniel Cristea-Enache n-are, din câte îmi dau seama, nici prejudecățile generației sale, dar nici pe acelea, nu puține, ale predecesorilor săi: e unul dintre cei mai liberi analiști literari din câți cunosc. Liber de prejudecăți și de grupuri, îi place să judece totul cu capul său.”

C. Stănescu

M-am instalat în acest perimetrul epigramei, pentru a nu-l mai părăsi, de la vârsta de 17-18 ani, locuindu-l fără întrerupere timp de cinci decenii, în care am străbătut drumul de la învățăcel până la acela de președinte al U. E România – cea de a doua asociație importantă de scriitori, chiar dacă specializați, de la noi, după Uniunea Scriitorilor din România, eu fiind membru al ambelor structuri de creație. Ba, recent,

O viață dedicată epigramei George Corbu

Uniunea Scriitorilor din Moldova mi-a făcut marea bucurie de a mă alege printre membrii acesteia. Începutul traseului biografico-literar, la care mă invitați să mă refer și care coincide cu înrolarea mea în oastea epigrafiștilor, cuprinde câteva etape distincte pe care le voi recapitula succint. În anii 1958-1960 am copiat la Biblioteca Academiei Române, în zece caiete, aproape 60 de volume de epigrame, însumând peste 3000 de epigrame. Le păstrez și astăzi, în amintirea entuziasmului juvenil, a râvnei care nu m-a părăsit defel.

Concomitent, i-am descoperit și frecventat pe umoriștii și epigrafiștii în viață (vremuri deloc prielnice unor astfel de contacte): D. Bartolomeu, N. Crevedia, N. Gărdescu, N. Grassu, Aurel Iordache, Florin Iordăchescu, Sofronie Ivanovici, I. Lazaroneanu, F. Lobodă, Ion Manu, Dion Mardan, Mândica Marin, Tudor Mănescu, Tudor Mușatescu, Mircea Pavelescu, Aurelian Păunescu, I.Gr. Periețeanu, I.D.Pietrari, Ion Pribeagu, Constantin Răuleț, Radu D. Rosetti, Leonida Secrețeanu, Virgilui Slăvescu, Al. O. Teodorescu (Păstorel), Rodica Toth, Gabriel Țepelea, și, poate, și alții de care nu îmi amintesc acum. De la toți aceștia am strâns mărturii documentare de mare importanță pentru istoria epigramei naționale. Ele vor intra în patrimoniul Muzeului Epigramei Românești. Evident, am început să adun reviste și cărți de și despre umor în general, și volume de epigrame apărute la noi și aiurea, în special. Numărul acestora a ajuns în prezent la cifra de 1.300 (în limba română) și peste 200 în limbi străine.

Alte momente de referință din traseul literar inițial sunt marcate de colaborarea la revista „Urzica”, începând cu 1959, dar și la alte publicații și reviste. Se cuvine a menționa prima serie a revistei „Argeș” (1966-1970) care avea o rubrică de epigrame grație redactorului Gabriel Țepelea. A urmat afilierea, din 1970, la Clubul epigrafiștilor bucureșteni „Cincinat Pavelescu”, unde am cunoscut o altă pleiadă strălucită de epigrafiști. Amintesc pe maestrul Mircea Ionescu-Quintus, președintele de onoare al UER, și pe marele epigramist și prim conducător atât al cenaclului respectiv cât și al UER, mult regretatul Mircea Trifu (1922-1994). [...]

Din cauza sinuozițăților de ordin biografic, sinuozițății ale epocii traversate în ultimele șase decenii, am debutat semnificativ, editorial abia la vârsta de 55 de ani, după care ritmul urmat a fost oarecum constant, ajungând în momentul actual la 22 de volume de autor sau în colaborare, și nu mai iau în calcul aparițiile în volume colective (culegeri, antologii, diverse selecții), care sânt de trei ori mai numeroase, sau pe cele existente în pagini de revistă și almanahuri, ce pot oricând alcătui substanța unor cărți. „Intransigența mea morală”, altă sintagmă cu care mă onorați, este o formulă pe care o accept și pentru care, iarăși, vă mulțumesc, întrucât definește, justificând în același timp demersul meu epigramatic, căruia i-am consacrat, pot spune fără fără reținere, o viață. [...]

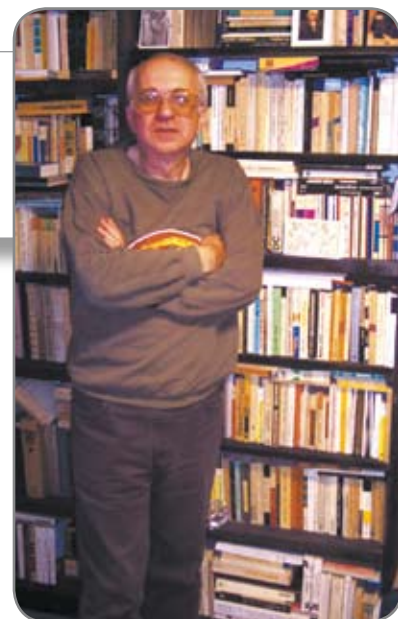
Extras din interviul luat președintelui Uniunii Epigrafiștilor din România, George Corbu, de Maria Diana Popescu, interviu publicat în revista Agero.

Despre Constantin Titus - Vijeu

S-a născut la 1.08.1948 în orașul Breaza, județul Prahova. Este profesor titular la catedra de comunicare audiovizuală a Facultății de film și televiziune din Universitatea de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L.Caragiale” București. Are diploma de licență în arte (specialitatea filmologie) și este doctor în cinematografie și media. A fost director la Societatea Română de Radiodifuziune (1991 - 1998) și șef al Departamentului de Relații Internaționale. Este vicepreședinte al Comisiei Radio din cadrul Universității Internaționale de Radio și Televiziune de pe lângă UNESCO - Paris (URTI). Este membru al Uniunii Cineaștilor din România și membru al Uniunii Scriitorilor din România (autor al unui număr de douăzeci de volume de versuri, publicistică, eseuri, etc.) și realizator al unor emisiuni radio: „Din marea poezie a lumii”, „Clubul Artelor”, „Dicționar de literatură universală, etc.

A fost tradus în limbile: franceză, germană, sârbă, macedoneană, gruzină, turcă, albaneză, maghiară.

În 2003 a fost numit Cavaler al Ordinului Național „Pentru merit”.

Liceul Teoretic „GRIGORE TOCILESCU” la aniversară – 90 de ani de învățământ

Pe 25 aprilie 2009 instituția noastră a sărbătorit 90 de ani de la înființare. [...]

Sâmbătă, clopoțelul a sunat începând cu orele 09:30. Programul a început în incinta instituției, care a avut ca oaspeți numeroase personalități: prefectul județului, inspectori generali din minister sau din inspectoratul județean, inspectori, Prefectură, UPG, directori mizileni sau din județ, preoți, foști absolvenți, șefi de promoție, sponsori, profesori pensionari, profesorii actuali și... viitori etc.

Pentru toți, mulțumiri și adâncă prețuire.” Iată, mai jos, câteva puncte de vedere:

Domnul primar Emil Proșcan: „Am văzut aici în sală pe domnul Oprea Ferent, în fața căruia mă-nclin, pe doamna Drăjneanu, în fața căreia mă-nclin și, de câte ori o văd pe Dânsa îmi amintesc de Dl. Drăjneanu; l-am văzut pe Călin Panait și mi-am amintit de părinții lui, care au fost profesori deosebiți, și mulți alții care au fost. Spunem așa de simplu „au fost...”, dar ei și-au trăit o viață în această instituție de învățământ.”

Prof. Doru Dumitrescu, director general în Departamentul pentru Învățământul Preuniversitar al MECI: „Voi vorbi ca absolvent al acestui liceu, promoția 1973, clasa dirigintei aici în sală, doamna Drăjneanu. Îmi amintesc de profesorii mei – bine spunea domnul primar – poate niște anonimi pentru cei din țară, dar personalități la nivelul orașului Mizil. Mi-aduc aminte de anii '70, când am sărbătorit 50 de ani și când am scos o revistă a licelui: **Flacăra**. Am exemplarul în arhiva mea personală. Mă bucur că liceul nostru arată din ce în ce mai bine, mă refer la clădire, la spațiu, datorită eforturile deosebite făcute de toți directorii, dar în mod special de actualul director.

Prof. Nicolae Angelescu, inspector școlar general: „Aveți o școală deosebită, care și-a făcut datoria[...]. Sigur că un moment important în dezvoltarea învățământului din Mizil a fost acest act de la 1 oct.1919. De la două clase care se înființau atunci am ajuns să avem două licee de prestigiu, care se bucură de recunoștința și de aprecierea Inspectoratului școlar. Cred că ați fost extrem de inspirați când v-ați ales patron spiritual pe **Grigore Tocilescu**.

Prof. Gheorghe Matei, inspector școlar general adjunct: „Dacă dl. primar Proșcan, care și-a legat existența de orașul Mizil mărturisese că regretă că n-a fost elev al liceului, dar că este cuprins de emoția acestui moment, vă dați seama cam de câtă emoție pot să fiu cuprins eu, care sunt absolvent al acestui liceu, și care, când vin în această școală, vin acasă. Vin acasă și la propriu și la figurat: la figurat pentru că, oricare dintre noi, absolvind o școală, o simțim ca pe a doua casă; la propriu pentru că o parte din curtea școlii este pe terenul grădinii casei mele. Evident că în acest moment de mare sărbătoare pentru liceu dar și pentru orașul Mizil, nu sunt eu cel mai îndreptățit să fac observații de natură istorică. Am să mă rezum doar la câteva afirmații, poate chiar și cu o conotație istorică: la 90 de ani de existență a orașului Mizil, acesta își innobilează existența prin înființarea acum 90 de ani a Gimnaziului care în foarte scurt timp urma să se transforme în Liceul Teoretic din Mizil. De

90 de ani încoace istoria este innobilată de existența acestui liceu, de personalitățile pe care el le-a dat țării și nu numai. Mi-aș permite îndrăzneala să parafrazez prin câteva titluri ecoul pe care Mizilul l-a avut în sufletele și în condeiul unor mari scriitori: Am aflat din „Jurnalul unui belfer”... „Împușcat la Mizil”, că „Romeo și Julieta la Mizil” au trăit cele mai frumoase „175 de minute” într-„O zi solemnă.” Am obligația morală de a-i aminti pe cei de la care am preluat titlurile: este vorba despre Ioachim Botez, George Ranetti, Geo Bogza și I.L.Caragiale.”

Domnul director Victor Minea a mulțumit d-lui Cornel Rusoiu, președintele Comitetului de Părinți din școală, d-lui Vasilescu Dumitru, de la L.T.C.O.

Domnișoara Alexandru Elena, fostă directoare a liceului, profesoară de istorie, a reamintit celor prezenți traseul obținerii denumirii de **Grigore Tocilescu** de către liceu. După o tentativă eșuată, în 1970, a d-lui Constantin Drăjneanu și profesorullui de istorie Constantin Dragomirescu, în 1994 liceul e botezat „Grigore Tocilescu”, grație eforturilor echipei conduse de d-ra directoare de atunci a liceului, Alexandru Elena.

Domnul profesor Năchilă Petre, director al Colegiului Național ”I.L. Caragiale”, fost inspector școlar general, a evidențiat onoarea ca instituția pe care o conduce să-l fi avut cândva elev pe academicianul de mai târziu Grigore Tocilescu.

[...] Festivitatea de la Casa de Cultură a fost încheiată prin înmânarea diplomelor jubiliare pentru cei 90 de ani de învățământ mizilean în Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu”. [...]

A consemnat prof.Laurențiu Bădicioiu

Liceul Teoretic „GRIGORE TOCILESCU”

100 de ani de existență, 1919 – 2019

Tradiția este temelia originalității noastre; acesta este moto-ul pe care îl ofer ca deviză a ceea ce azi săvârșim: o reamintire a trecutului, o altă piatră pusă la temelia uneia dintre cele mai importante instituții – școala. Tradiție din două motive: unu, pentru că ea este forța pe care inițiativa noastră își găsește echilibrul; doi, pentru că, fără a ne respecta valorile din trecut, riscăm să nu mai recunoaștem valorile din viitor. Iar Liceul Teoretic „Grigore Tocilescu” a avut șansa de a găzdui valori autentice, oameni care au modificat destine, au modelat caractere.

Corneille spunea: „Valoarea nu așteaptă numărul anilor”. De aceea, faptul că sărbătorim 90 de ani de la înființarea școlii noastre, nu este decât un pretext pentru a ne aminti de câteva dintre personalitățile marcante ale urbei noastre, care s-au format ca elevi sau ca dascăli în acest liceu, unele dintre ele aflându-se printre noi.

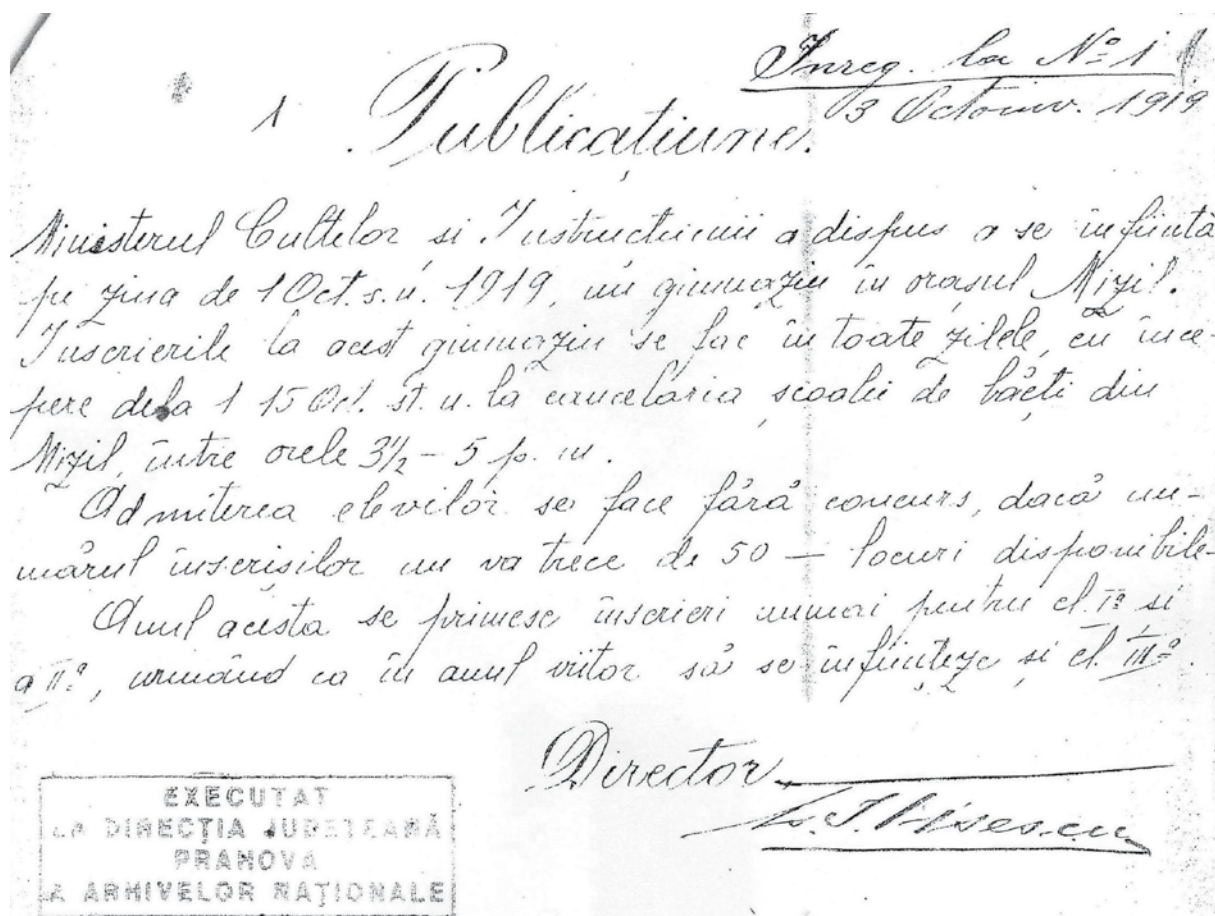
Acest prilej le este dedicat lor: dascăli, elevi, dar și celor care au sprijinit instituția noastră să

devină ceea ce este azi, o școală de prestigiu, acelor care ne-au înțeles prioritățile, oameni de suflet din Primărie și Consiliul Județean, Prefectură, Consiliul Local, Inspectoratul Școlar și Minister. Pentru toți, mulțumiri și adâncă prețuire.

Grigore Tocilescu spunea: „Mai cu seamă în împrejurări grele un popor se simte înclinat a-și întoarce ochii înapoi, ca să vadă ce au făcut generațiunile trecute pentru apărarea patriei, a libertăților ei; ca să se insufe de amintirile mari ale trecutului și să se cunoască îndatorat de a păstra cu sfințenie și de a face să crească depozitul ce i-a lăsat: libertatea, onoarea națională, patria și jertfa pentru mântuirea ei.”

(Prefață la “Manual de istoria românilor pentru școlile secundare de ambe-sexe”, București, 1899; fragmente).

Prof. Minea Victor,
directorul Liceului Teoretic „Grigore Tocilescu”
Mizil

TOLERANȚI
ONEȘTI, SĂ NU UITĂM CE ÎNSEAMNĂ
CINȘTEA, SĂ LUPTĂM PENTRU
IDEALURILE NOASTRE, SĂ ȘTIM SĂ
LUCRĂM ȘI ÎN
ECHIPĂ, SĂ FIM MOTIVAȚI DE
SINCERITATEA
CĂUTĂRII
UNIUNII ÎN SPIRIT

Romeo și Julieta la Mizil

Marchizul de Cogealac Kiriak Napădaboă Ghita de la Garmfvinus
Miron I. Grecu Nac Sattimbanca
O. Sița O Cătaņa G. Astronomu
Midi

G. Ranetti

Eu

Rid,

Tu

Rizi,

El
Ride...

...la Mizil

A. Sc. Unsu
Un bun Român Mitică Keferescu
General P. Zmetiu V. O. Rița Sandernagor G. R.
Jorj Delamizil Generalul Ave Rex Make Cozonake
Nicollo Masualzoni